

Lányok Könyve 2023

Szerkesztette: Gertrúd-Mária nővér, Czigányik Lídia,
Czigányik Jázmin, Oszvald Petra, Soós Virág, Szigeti Anna

Magyar Schönstatti Lánymozgalom

Budapest 2023

Tartalom

Lelki megújulás	6
Fényed éltet - A női többlet a nő szívében rejlik.....	16
Öledbe fogadtál	47
Szövetség	59
Cselekvő hit - Továbbadjuk a tüzet.....	75

BEVEZETÉS

Kedves Lányok!

Az idei évünk jelmondata *Öledbe fogadtál – fényed megújít*. A jelmondat jelentősége a mozgalomban tagadhatatlan. Minden évben ez áll a középpontjában. A teljes évet megpróbáljuk a jelmondat által közvetített értékek szellemiségében megélni. Ezért fontos, hogy a jelmondat mindenkire egyénileg is szóljon, de közösségformáló hatást is elérjen, a mozgalmat összefogja és előrevigye.

A jelmondatválasztás folyamán rengeteg értéket vettünk figyelembe, és azok közül választottuk ki azt, ami leginkább a mozgalom jelenlegi időszakához illik. Központi értéként a megújulás képességét, célját tűztük ki. De a jelmondatban a nőiség, isteni fény, bizalom, kapcsolódás és szövetség szimbólumai is fellelhetők.

A jelmondat első tagmondata úgy szól: *öledbe fogadtál*. Mária az ölébe fogad minket, mint saját gyermekét. Ennek a végtelen kegyelemnek és szeretetnek, amit Máriától kapunk azáltal, hogy magához hív minket, kell lenni a mindennapi erőforrásunknak. Mária elhív minket, magához ölel, és úgy fogad el minket, ahogy vagyunk. A mi legfontosabb feladatunk, hogy elfogadjuk ezt a meghívást, és valóban olyan bizalommal forduljunk Mária felé, mint kisgyermek az anyjához. Mária végtelen erőforrás, olyan szertettel, odaadással táplál minket, mint anya a gyermekét. Ezen kép által a kisdéd Jézussal azonosulhatunk, ami egyszerre kegyelem és hatalmas feladat is.

A jelmondat *fényed megújít* tagmondata sokkal inkább a közösséghez, a mozgalomhoz szól, mint az egyénhez. Két rendkívül jelentős érték lelehető fel benne, a fény és a megújulás érke. A fénynek egy végtelen, elapaszthatatlan áramlatnak kell lenni, ami minél tovább osztódik, annál ragyogóbb lesz. Isten fénye által mi magunk is ragyogóvá válhatunk. Az egyén és a mozgalom feladata is, hogy sugározza, gyarapítsa azt az égi fényt, amit Istentől kapunk. Nőként talentumként kapjuk az otthonosság megteremtésének képességét. A családi tűzhely lángjának életben tartásának feladata, képessége olyan ajándék, amit kamatoztatni és folyamatosan használni kell. Feladatunk sugározni azt az különleges energiát, szeretetet, amit keresztény, schönstatti lányként, nőként Isten ajándékaként kapunk. A másik felelelhető érték a megújulás képességének értéke. Kentenich atya Schönstatt megalapításánál az „Új ember az új közösségben” nagy célt tűzte ki. A lány- és ifjúsági mozgalom olyan szakaszba érkezett, hogy szükségszerű a megújulás. Úgy gondolom, hogy Kentenich atya tanítását kell követnünk: nekünk egyéneknek is meg kell újulnunk, hogy aztán a közösség is újjászülethessen. A megújulás egy hosszú, fáradságos munka. De határtalan gyermeki bizalommal és odaadással kell munkálkodnunk, hisz Mária az ölébe fogad minket, és anyai fényét árasztja ránk.

A füzet öt fejezeten keresztül kalauzol minket a jelmondat mélyebb megértése és az értékek valódi megélése felé. Tanúságtételeket, Kentenich atya szövegeket, elmélkedős kérdéseket, gyakorlati tanácsokat és sok más cikket olvashattok benne. Forgassátok szeretettel!

Lelki megújulás – Kentenich atya

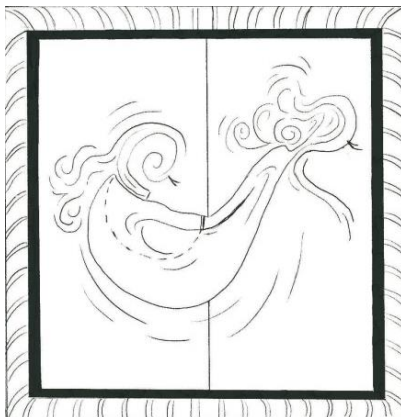
A „lelki megújulás“ arra szolgál, hogy visszatekintsünk az elmúlt hónapra, és előre tekintsünk a következő időszakra, ezáltal új irányt adva a személyes életünknek és törekvéseinknek.

Látják, a schönstatti családban több helyütt szokás, hogy minden hónapban egyfajta lelki megújulást tartunk, amit egyedül teszünk; nincs szükségük hosszabb előadásokra ehhez. Ez egy olyan nap, amikor visszatekintünk arra: milyen fejlődést ért el a nevelésünk, mit valósított meg, és mit kell tennünk a következő hónapban.

Ha a living shrine-t, az élő szentélyt komolyan veszik, elképzelhetőnek tartom, hogy késztetést éreznek arra, hogy minden hónapban közösen megvizsgálják, hogy a nevelési cél mennyit ért el. (...)

Ha most egyfajta lelki megújulást szeretnének tartani, (...) az természetesen attól függ, hogy ismételten megkérdezhetjük-e magunktól azt, hogy most mennyire vagyunk a szeretet országának példaképei. A szeretet köteléke az, ami egyesít minket? (...)

Másodsorban, attól függően amennyiben elmondhatjuk azt, hogy növekedtünk, hálásnak kell lennünk. Ha azt kell mondanunk, még vannak hiányosságaink, akkor meg kell kérdeznünk: Mit kell még megtennünk? Amire a válasz a szeretetszövetség megújítása.

Joseph Kentenich 1964

Ha önök mindannyian (...) ezeket a fogalmakat végiggondolják, akkor lényegében három dolog fogja megmozgatni, megérinteni a lelket:

- Az első a hála érzése.
- A második a bűnbánat érzése. – Tudják, miért a bűnbánat? Amennyiben belátjuk, hogy többet tehattunk volna, jobban növekedhettünk volna, mélyebbre gyökerezhattunk volna.
- Harmadszorra pedig a jófelétel: a következő hónapban szeretnénk még jobban igyekezni, az isteni gondviselés tervét minden irányban megvalósítani.

Joseph Kentenich 1963

Kérdések:

- Miért vagy hálás az életedben?
- Mik azok az ajándékok, amikkel a Jóisten nap mint nap megajándékoz?
- Be tudod látni a hibáidat?
- Mi az elhatározásod? Amiben fejlődni szeretnél?

Lelki megújulás – kérések és kaptok

Ez a hitünk egyik alappillére, amit a megváltásban kaptunk ajándékba. Isten végtelenül irgalmas. Az ő szeretete emberi léptékkal fel sem fogható igazán. Már pusztán az a tény, hogy mindannyiunkat a saját képmására egyedí, gondolkodó személyeknek teremtett, szeret és gondoskodik rólunk, ennek a végtelen szeretetnek a bizonyítéka. De Ő ennél is jobban szeret minket. Elküldte egyszülött fiát értünk, hogy megváltsa a bűneinket. Olyan ajándékot kapunk nap mint nap, amit mégsem tudunk igazán becsülni. Az újrakezdés hatalmas kegyelem mindannyiunknak. Isten a hibáinkkal együtt is szeret minket. Ő megadja azt a csodát, hogy a hibáinkat kijavítsuk, ő nem haragszik meg, kinyújtja felénk a kezét, hogy abba kapaszkodva kezdjük előről. Hív minket, hogy ő legyen a forrásunk, hogy nála töltekezzünk, hogy legyen erőnk a világ nehézségei közt is Őt választani. Mellette kell döntenünk és vele járnunk az úton, Ő csak ezt a törekvést kéri tőlünk azért a rengeteg ajándékért cserébe, amit fel sem foghatunk igazán. Mégis mélyebb elköteleződésre hív minket Jézus. A mai világ tele van nehézségekkel, amikre felelős keresztényként reagálnunk kell. Mindannyiunk kapott egy karizmát, amivel bizonyítanunk kell, mennyire hálásak vagyunk a Jóistennek. Bizonyítanunk kell nap mint nap, mily komoly a szándékunk, hogy a Jóisten szeretetéből és ajándékaiból másoknak is tudjunk mutatni, hogy Isten fénye lehessünk a világban. A mi felelősségünk eszközként egymás felé fordulni.

Biztos volt az életekben olyan időszak, amikor egy nagyobb lelki megújulásra vágytatok. Számomra sokszor adott ilyen egy lánytábor, vagy egy mély lányhétvége. Mikor igazán közel éreztem magam a Jóistenhez és a

Szűzanyához. Ilyenkor hatalmas erőlködést kapok. A szeretetszövetség-kötés és a bér málkózás voltak az életemben a legmélyebb lelki megújulások. Ezek kegyelmei hónapokon keresztül kísérték, és két méterrel repítettek a föld felett. Most azonban egy folytonos folyamatra hívlak benneteket. Minden nap kérjétek a megújulást! És ezt nagyon egyszerűen megtehetitek. Minden este gondoljátok végig ma, mit kaptatok ajándékba a Jóistentől, mi az a sok minden, amiért hálásak vagytok. Aztán nézzetek magatokba, volt olyan, hogy ma megbántottam valakit? Vagy a Jóistent? Hívhatjuk ezt lelkiismeret-vizsgálatnak, de csak egyszerűen figyeljük meg ezt: Ma minden pillanatban a Jóisten vezetett? Minden tetteimmel örömet okoztam neki? És igen, a válasz gyakran nem. Ez a lelki megújulás lényege. Holnap törekszem, hogy másképp legyen, és ehhez kérem a Jóisten segítségét és kegyelmeit.

Lelki megújulás mint folyamat

Ha erre a fogalomra gondolunk: lelki megújulás, valószínűleg olyasmik jutnak eszünkbe, mint a lendület, Szentlélek, esetleg egy emlék, amikor azt éreztük, hogy Isten igazán velünk van, nincs előttünk lehetetlen. De ha kicsit visszatekerjük az eseményeket, találunk egy helyzetet, amiből meg kellett újulni.

Ezt az állapotot jellemezheti a hitetlenség, a pesszimista gondolkodásmód, esetleg a megszokás, unalom vagy lankadás... mikor mi.

Tehát ez a kettő együtt jár, így teljes a kép. És ezt nem azért mondom, hogy a szép emlékeket elrontsuk az azt megelőző sok nehézséggel, épp ellenkezőleg: a nehéz időkben is reményünk lehet a megújulás lehetősége.

Gyakran megesik, mondhatni tipikus helyzet, hogy az Istennel való kapcsolatunk megszokottá, monotonná válik. Ilyenkor tulajdonképpen arról van szó, hogy Istent „beskatulyázzuk”. Elkönyveljük Őt valamilyennek, szavak nélkül is azt közvetítjük, hogy „Igen, ismerem Őt, köszi, nem kell bemutatni”. Amit viszont fontos szem előtt tartani, hogy mindig akar mutatni valami újat. Nem gondolhatjuk, hogy elérhető az a pont, hogy Istent teljesen megismerem. Ezért tehát ezekben a helyzetekben bátran kérdezzük meg, hogy mit akar mutatni nekünk! Adjunk neki lehetőséget arra, hogy lenyűgözzön, és ezáltal közelebb húzzon, megújítva hitünket Őbenne. Ezeket az alkalmakat hajlamosak vagyunk kudarcként megélni, de ha jobban belegondolunk, hatalmas lehetőség, hiszen a szárazság által megtapasztalt új mélyíti a kapcsolatot.

Aztán vannak olyan helyzetek, amikor erőnk véget ér, nincs kiút, valami olyanba csöppenünk, amit nem tudunk feldolgozni, valami olyan trauma ér, amire nem lehetett felkészülni és egyáltalán nem így akartuk. Ebben az esetben új értelmet nyer a lelki megújulás.

Én azt hiszem, ilyenkor minden ima az. Ilyenkor különleges lehetőség nyílik arra, hogy megtapasztaljuk: a végső kapaszkodónk Isten. Amikor minden rendben, ez nem feltétlen érzékelhető, hiszem itt is, ott is békére, boldogságra találunk. De mikor ezek megszűnnek létezni, megtaláljuk azt, ami mindig ott van. Benne ott van a megnyugvás, a béke, a biztonság és a reménység. Ilyenkor minden apró ima menedék.

Ezeket a helyzeteket Isten fel tudja használni arra, hogy közelebb vonjon magához, arra, hogy rábízuk magunkat jobban, mint eddig és arra, hogy ő váljon a legnagyobb boldogsággá az életünkben. Ha sikerül szabadságot adni Istennek, hiszek benne, hogy javunkra fordítja. Ez is lelki

megújulás. Az Ő békéjével és kegyelmével kilábalni és menni tovább.

Ezzel viszont nem szabad visszaélni! Az, hogy Isten megújít, megvált a nehéz helyzetből kegyelem és ajándék. Az nem jár. Más kérdés, hogy ha ráhagyatkozol, akkor valahogyan magadat újítod meg általa. ☺

Bízzunk hát bátran abban, hogy amint az Eucharishtiában újra és újra magunkhoz vesszük Jézust, úgy Ő újra és újra mutat nekünk valamit magából, és ha ezt észre akarjuk venni, újra és újra megtérhetünk benne!

A lelki megújulásról

„Seregek Ura, újíts meg bennünket, ragyogtasd ránk arcodat, és szabadok leszünk!” (Zsolt 79.) A közösségemben a napközi imaórán kéthetente szombatonként imádkozzuk ezt a zsoltárverset. Az egyik kedvenc zsoltáromból van ez az idézet. A zsoltáros Istenhez kiált. Tőle várja, hogy ismét megszabadítsa, amint egykor kihozta választott népét Egyiptom földjéről. A zsoltáros felidézi Isten tetteit, melyeket népéért cselekedett. Az Istennel kötött szövetség jelenik meg itt, melyet a Szentírás gyakran a szőlő képével ábrázol (Iz 5,1-7; Jer 8,13; Zsolt 79., Mk 12,1-12; Jn 15,1-8).

Ha valamit megízlelünk Isten jelenlétéből, életünkben végbevitt csodáiból, az mindig az ő szeretetének ingyenes ajándéka marad. Ő az, aki meggyógyít. Ő az, aki megszabadít. Ő az, aki megújít. Hol van ebben a mi szerepünk? Mit tehetünk annak érdekében, hogy Máriához hasonlóan mi is egyre jobban együtt tudjunk működni Isten tevékeny jóságával? Két szempontot hozok ide: az imádságot és a lelki vezetést.

Amikor Mózes a Sínai-hegyen járt, Isten úgy beszélt vele, mint ahogyan a barátok szoktak beszélgetni egymással (Kiv 33,11). Miután lejött a hegyről, arca ragyogott, mert az Örökkévaló Istennel beszélt (Kiv 34,29-35). Mózes először nem tudta, hogy mi történt vele. A többiek vették észre arcának ragyogását, mely csupán halvány visszfénye volt annak, aki megjelent neki a felhőben. Jézus volt az, akinek arcán ténylegesen felragyogott Isten dicsősége (2Kor 4,6). A tanítványok látták, amint Mesterük elvonul imádkozni (Mk 1,35). Egy alkalommal Jézus magával vitte Pétert, Jakabot és Jánost egy hegyre és bepillantást engedett nekik imádságába, az ő és Atyja közötti párbeszédbe (Mt 17, 1-9). Ez az a kapcsolat, amelybe a Lélek minket is meghív. Mint szőlővesszők, ha egyre jobban beleoltódunk az igazi Szőlőtőbe, akkor általa bőséges gyümölcsöt teremhetünk (Jn 15,5.8). Hiszen Ő vágyik arra, hogy az újjászületés és megújulás fürdőjében életet találjunk (Tit 3,4-7).

Az imádságban Isten hozzánk is szól: Te vagy az én szeretett fiam, te vagy az én szeretett lányom, akiben kedvem telik (Mt 17,5). Ez az égből jövő szózat akkor hangzik fel, amikor fényes felhő borít be minket. Amikor nem a körülmények számítanak; amikor semmi más nem fontosabb annál, mint hogy egyedül Istennel legyünk és az ő tekintetében fürödjünk. Ez azonban olykor nehezen megy. Sokszor a fáradság vagy az előttem álló feladatok feletti aggodás vonja el a figyelmemet. Előfordult már velem, hogy szívesebben lettem volna máshol, mint az imádságban. Ami ilyenkor segített nekem, az az őszinteség volt. Neki el lehet mondani bármit: „Istenem, fáradt vagyok és szívesebben aludnék az ágyamban ahelyett, hogy imádkozzak. Mégis itt vagyok.” Az Isten előtti megnyílásban lehetőségünk lesz, hogy valóban találkozzunk vele.

Azért, hogy Isten tekintetét egyre könnyebben felismerjük, segítségünkre siet a szerzetességben régóta jelen lévő hagyomány: a lelki vezetés.

Szent Benedek atyánk Regulájának negyedik fejezetében a következőt írja: „A szívedben felbukkanó rossz gondolatokat csapd azonnal Krisztushoz, és tárd fel őket a lelki atya előtt” (Regula Benedicti 4,50). Kicsit nyersnek tűnhet a megfogalmazás, de a lényeg világos: a szív megmozdulásait, vagyis a különféle érzéseket, hangulatokat, gondolatokat – legyenek azok életre vezetőek vagy éppen rombolók – a szerzetes mondja el egy Lélekre figyelő embernek.

Az egyiptomi szerzetesatyák mondásaiból készített egyik gyűjteményben, A szent öregek könyvében található a következő történet: „Ruphosz abba azt mondta, hogy aki kitart a lelki atyjának való engedelmségben, nagyobb jutalmat kap, mint az, aki magától visszavonul a pusztaságba...” (802. apoftegma) Ebből a szerzetesség korai időszakából (4-5. század) ránk maradt mondásból nyilvánvalóvá válik, hogy milyen nagy értéke van a lelki mesterrel való kapcsolatnak. Az Egyház hagyománya azt tanítja nekünk, hogy a Lélekben való növekedésnek, és ezáltal a Lélekben való megújulásnak szerves része, ha van egy lelki vezetőnk, akinek bármit elmondhatunk és aki segít minket az Isten felé vezető utunkon. A Pannonhalmi Szent Márton Monostorban van egy freskó a szerzetesi ebédlőnkben erről. A felirat a következő: Ut caelo assurgant – hogy az ég felé törjenek. A képen pálmafákat láthatunk, melyek úgy állnak egyenesen, hogy közben egy karó biztosítja számukra, hogy a magasba tartsanak. Egy növekedésben lévő növénynek nagy szüksége van arra, hogy egy tartóbort segítse. Csak így lesz képes arra, hogy biztonságban növekedjen.

Nagy áldás egy lelki vezető, aki előtt önmagam lehetek, álarcok és szerepek nélkül. A lelki vezető segít eligazodnom szívem kuszaságában, segít rátalálnom az élet útjára, segít felismernem Isten megújító jelenlétét az életemben. Olykor vannak dolgok, amikről nehéz beszélnem a lelki vezetés során. Leginkább azért, mert szégyellem magam és félek attól, hogy a másik elítél. De miután sikerült kimondanom magamból azt, ami nyomta a szívemet, úgy éreztem, mintha megszabadulnék annak szorongató súlyától. A lelki beszélgetés egyszerre ajándék és kihívás számomra. Lelkem vezetőjére igyekszem úgy tekinteni, hogy rajta keresztül Isten szól hozzám. A lelki beszélgetés annak a tere, amikor átadom magam Istennek, hogy megújítson engem. Hatalmas ajándék, hogy már oly sokszor megtapasztalhattam az Ő életet fakasztó vezetését. Fontosnak tartom, hogy legyen egy olyan ember az életemben, akivel bizonyos rendszerességgel tudok találkozni, hogy bármit megosszak vele. Persze vannak helyzetek, amikor nagy szükség van arra, hogy minél gyorsabban támaszt kapjak. Azonban értéket látok abban, hogy szívem mozdulásait megtanuljam hordozni azáltal, hogy várok addig a találkozásig, amit előző alkalommal beszéltem meg a lelki vezetőmmel. Ebbe az irányba igyekszem én is.

Ahogy egykor a fogságban lévő népet a megújulás reményével vigasztalta a próféta, úgy bátorítása ma nekünk is szól: „Még a fiatalok is elfáradhatnak, ellankadhatnak, az ifjak is összeeshetnek erőtlenül. De, akik az Úrban bíznak, új erőre kapnak, szárnyra kelnek, mint a sasok. Futnak, de nem fáradnak ki, járnak-kelnek, de nem lankadnak el.” (Iz 40,30-31)

Imádság és lelki vezetés között szoros kapcsolat van. Mindkettő arra hív minket, hogy Istennel együtt építsük a vele való kapcsolatunkat. Ő eljön; sokszor olyankor, amikor

nem is várnánk. Ő már jelen van; sokszor olyan helyzetekben, ahol elsőre nem is gondolnánk. Gyertek, haladjunk együtt a hozzá vezető úton! „Tekintsetek rá és arcotok felragyog!” (Zsolt 33,6)

Elmélkedés

Gondold végig:

- Miért vagy hálás az életedben? A mindennapjaidban?
- Mik azok a dolgok amik nehezek most? Le tudod tenni ezeket a terheket?
- Emberek vagyunk, könnyen hibázunk. Esetlenségeidet is a Jóisten elé tudod vinni?
- Van elhatározásod amin dolgozol? Amiben fejlődni szeretnél?

Csukd be a szemed és képzd el, hogy egy úton sétálsz. Nézd meg jól mi vesz körül, képzd el milyen az út. Milyen rajta sétálni? Mit látsz körülötted? Milyen a táj? Milyen színek vesznek körül? Milyen illatokat érzel?

Milyen érzések vannak benned? Mik foglalkoztatnak mostanában?

Feltűnik a távolban egy alak. Ahogy egyre közeledik feléd, nézd meg jól. Milyennek látod? Nézd meg a ruháját, a mozgását. Mi a benyomásod róla? Odalép hozzád. Először a szemedbe néz, majd finoman megérinti a vállad. Mit mondasz neki?

Most maradj ebben a képben (5-20 percig akár)

Finoman térj vissza a jelenbe – köszönj el és indulj visszafelé lassan az úton.

A női többlet a nő szívében rejlik

Kentenich atya gondolatai a *Kentenich olvasókönyből*¹
idézve

Úgy tűnik, oda kell figyelnünk arra, hogy a mozgalmunkban megteremtjük az új típusú nőt. Gondoskodnunk kell arról, hogy ne vesszen el a női szív, hogy a női szellem-lélek az egész kultúrát áthassa.

Mit jelent - *a szív*? Ez a mindent legyőző, mély szeretet hatalmát jelenti.

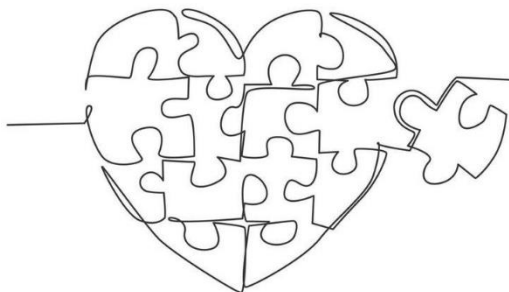
Itt csak egy nagyban meghatározott pluszról vagy többletről beszélhetek, mivel mindezek az értékek, amelyek a nőben megtalálhatók, megvannak a férfiban is. Fordítva úgyszintén. Itt csak egy pluszról van szó. A nőnek gondoskodnia kell arról, hogy a

¹ Gertrud-Maria Erhard (szerk.) (2021). *Kentenich olvasókönyv családok számára. Családi élet és növekedés Kentenich atya iskolájában.* Családok a Családért Egyesület.

férfi „szívet kapjon“, és így a női szíven keresztül a teljes kultúra ismét lélekkel átítatott legyen. Mindaz, amit a nő tesz, lélekkel átítatott szeretne lenni és ilyennek kell lennie. Tehát a nőnek speciális hivatása van a mindennapi életben, a magánéletben, a társadalmi életben, az ipari és kulturális életben. A hatalmas feladata pedig az, hogy az összes önmagában és körülötte lévő életfolyamatot lélekkel és szellemmel átítassa.

Többlét a szeretetben

A nőnek természetétől fogva gondoskodnia kell arról, hogy a világ, az élet, a családi élet, az emberek

egymásközi kapcsolata (...) átlelkedült és átszellemült legyen.

A nő természete fokozottan a lélekre hangolt, míg a férfi természete a gondolatiságra. (...) Azt mondják, ha egy férfinak be kell rendeznie egy szobát, akkor dolgozik és dolgozik, és abban minden szükséges megtalálható majd, de nem lesz otthonossá. A nő megnézi és egy-két mozdulattal hangulatossá teszi ezt. Így kell lennie. A nőnek megvan erre az adottsága, ami nem fejlett manapság, de kibontakoztatható. Hangsúlyt kell helyezni erre.

A nőnek a lelki szeretetében is többlét van, a szeretetnek a lelki része. A női természet szerelmi élete elsősorban lelki. A férfi vele született szerelmi élete elsősorban erőteljes,

elsősorban a testi és fizikai, nem a szellemihez fűzhető. És ebben rejlik az egészen nagy feladat.

A női nevelés célja:

- hogy a lelki mélység, a női szív ne vesszen el, hanem a kultúrát, a foglalkozást, amit a nő gyakorol, állandóan átjárja, hogy az egész társadalom a nőnek a szellemi-lelkiségétől átítatott legyen.
- hogy a nőnek (a foglalkozásán belül) mindig a szíve és a szeretete a mérvadó. Egyrészt minőségi munkát végezhet, de másrészt felelős azért, hogy a minőségi munka szeretettel és szívvel áthatott legyen.

Többlét az életben megjelenő kapcsolatokban

Többlét az életben megjelenő kapcsolatokban azt jelenti, hogy a nő közelebb áll a vele szembenálló fél lelki folyamatához; nagyobb beleélő-képességgel (empátiával) és a kapcsolati munkára való nagyobb készséggel rendelkeznek...

A női alkat természetéből adódóan unipoláris -azaz az életre, a személyre beállított. A fő vonása a személyes önátadás, amely

egyértelműen rendkívüli jellemzője a női léleknek.

A nő természetéhez egy sokkal kifejezettebb személyes megértési érzék tartozik. A férfi megértése a

tárgyilagosságban rejlik. A tiszta személyes megértésben rejlik azt, hogy a nő átveszi a vele szemben álló fél életritmusát, hisz küldetésének a jóságában és képes a valódit meg a jót jóságos megértéssel kiemelni. Ezek mind olyan előnyök, amelyek kezdeményeikben a női természet alapjaiban megtalálhatóak.

Gondolkozzanak el azon, miféle többlettel rendelkezik a nő az élethez való viszonyában! Képzeljék el, ki az, kinek az ölen növekszik az élet? Ez egy plusz az élethez való kapcsolathoz! Ki az, aki létéből adódóan hosszabb ideig kapcsolódik a kialakulóban lévő élethez? Gondoljanak a kilenc hónapra, amíg a gyermek az anyja méhében él és táplálkozhat! Ki az, aki erősebben kapcsolódik a növekvő élethez? Mindez ismételten a nőhöz kapcsolódik. Mindez azt jelenti, hogy határozott többlete van az élethez való kapcsolatban. (...) Az élethez való kapcsolódásának a többlete a személyes megértés erőteljes képességében mutatkozik meg.

A pszichológia és a pedagógia megkülönböztet egy tényszerű és egy személyes megértést. (...) A személyes megértés nem az egyes cselekedeteket, az egyes tetteket nézi. A személyes megértés az egyes cselekedeteket az összefüggéseikben, a személyiség szerves összefüggésében szemléli. Megérzi, kitapintja, rájön arra, milyen hozzáállásból, milyen környezetben hajtotta végre az egyes személy az egyéni cselekvést. Szívesen beszélnek egyfajta pedagógiai megértésről. Ez azt feltételezi:

Először is: együtt gondolkodom azzal, aki mellettem van.

Másodszor: a lelkem együtt lendül vele. Ez nagyon lényeges. Ha csak meghallgatom, gondolatban feldolgozom

azt, amit nekem mondtak, akkor nem beszélhetünk pedagógiai megértésről. Bennem is meg kell mozdulnia annak, ami a másokban mozgásban van. Nem kell nekem is feltétlenül megélnem. Nekem nem szükséges a porban hevernem, ha a másik ott hever.

Harmadszor: legalábbis igent kell mondanom a másik álláspontjára.

Negyedszer: hinnem kell, de valóban hinnem, annak a dolognak az értékében, amit a mellettem lévő ember szeretne elérni.

Ötödször: erősen kell hinnem a mellettem lévő személyes küldetésében.

A nő nagyobb megértéssel rendelkezik, mivel erősebb kapcsolatban van az élettel. Képes az életet teljes egészében felfogni. A férfi gyorsan tud elemezni. (...) A nő nagy összefüggésekben szemlél dolgokat, a kevésen át is rálát az egésze. Azért ne gondolják azt, hogy a nő kevesebbet ér, mert a nő más...

Szüksége van a mai kultúrának erre az életteli összefüggésre, erre a figyelmességre a valódi életre vonatkoztatva? Igen!

Ha ez is kigondolható és elvárható kultúr-filozófiai szempontból, akkor elejétől kezdve egyértelmű, mit fogunk tenni. Minden eszközzel azon dolgozunk, hogy ezt a készséget magunkban és a ránk bízottakban tovább fejlesszük. Büszkének kell lennünk erre a jellegre és továbbfejlesztjük!

A személyes önátadás rendkívül tiszta jellemzője a női léleknek. Ez a vonás a női természetben sokkal erőteljesebben jelen van, mint a férfi természetében.

D. Tannen a női nyelvet kapcsolatnyelvnek, a férfi nyelvet pedig tudósító nyelvnek nevezi. A legtöbb nő számára a beszélgetés nyelve elsősorban a kapcsolatnyelv, lehetőséget biztosít kapcsolatkötésre és közösség létrehozására. Mindenekelőtt hasonlóságok és azonos élmények biztosítják (...) A legtöbb férfi számára a beszélgetés elsősorban eszköz a függetlenség megőrzéséhez és a státuszcselekvéshez egy hierarchikus társadalmi rendben.

A nő természetes fejlődéséhez hozzátartozik az, hogy bensőleg erős és gazdag akar lenni, azért, hogy segíthessen, hogy mértéken felül tudjon szétosztani gazdagságából mindazoknak, akik szíve ajtaján kopogtatnak, különösen azoknak, akiknek életet adni rendeltetett.

Az érzések többlete

Úgy tűnik, oda kell figyelnünk arra, hogy a mozgalomban megteremtsük az új típusú nőt. Gondoskodnunk kell arról, hogy ne vesszen el a női szív, hogy a női szellem-lélek az egész kultúrát áthassa. Mit jelent - *a szív*? Ez a mindent legyőző, mély szeretet hatalmát jelenti.

Itt csak egy nagyban meghatározott pluszról vagy többletről beszélhetek, mivel mindezek az értékek, amelyek a nőben megtalálhatók, megvannak a férfiban is. Fordítva úgyszintén. Itt csak egy pluszról van szó.

A nőnek gondoskodnia kell arról, hogy a férfi „szívet kapjon”, és így a női szíven keresztül a teljes kultúra ismét lélekkel átítatott legyen. Mindaz, amit a nő tesz, lélekkel átítatott szeretne lenni és ilyennek kell lennie. Tehát a nőnek speciális rendeltetése van a mindennapi életben, a magánéletben, a társadalmi életben, az ipari és kulturális életben. A hatalmas feladata pedig az, hogy az önmagában és körülötte lévő összes életfolyamatot lélekkel és szellemmel átítassa.

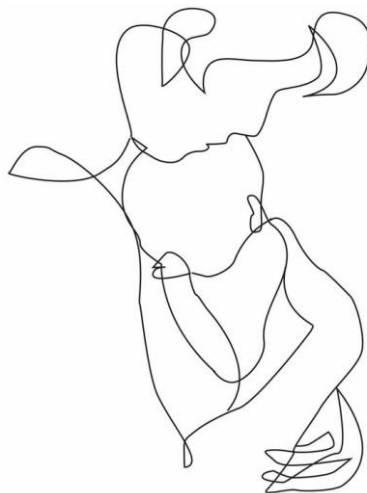
Nőknél és lányoknál az én-felfedezésének vágya mindig nagy, és ez a vágy egész életük végéig megmarad. Ennek az oka a nő rendkívüli érzelmi beállítottsága. A nőknek és a lányoknak gyakran alig sikerül megfelelően kifejezniük azt, ami bensőjükben lejátszódik. Egy férfi meg tudja ezt tenni, mert nincs olyan finom, mély és gazdag érzelmi élete. Ebben az adottságban lehetőséget rejlik a férfias jelleggel szemben. A férfi belső természete a gondolat áramlatra, a célszerűségekre és a saját hatalmára beállított. Itt az egészséges érzékvilágnak és érzelemnek kell jobban kifejezésre jutnia.

Nőként nagy hangsúlyt kell fektetnünk arra, hogy ne öljük ki, ne nyomjuk el az ösztönérzékeinket és az érzéseinket. Ez azonban nem jelenti azt, hogy függenünk kell tőle. A lányok és a nők nevelésében nagy hangsúlyt kell fektetnünk a tiszta érzések oktatására. Azt mindannyiunknak el kell ismernünk, hogy egy lány, egy nő gondolkozásában, a természetes és természetfeletti érzélemvilágában gyakran mélyebb, finomabb mércével rendelkezik, mint a férfi. A fő kérdés az: ha a női természetnek segítenie kell a fokozott férfias logikai gondolkodás, az individualizmus megdöntésében, nagy

buzgalommal dolgoznunk kell azon, hogy olyan hölgyeink és lányaink legyenek, akik teljes lényükkel nem annak a kérdését vetik fel, hogy mi bűn és mit muszáj, hanem azt, hogy mi illik. Ez a lényegi kérdés a nemek krízisének a megoldásában, amennyiben a nőies jelleg és nevelés kérdése felvetődik. Nagy jelentőséggel bír az is, hogy a lányokat és a nőket ráneveljük a férfi logikára - de csak átmenetileg azért, hogy a nő szabályozást kapjon és megtanulja a reflexív gondolkodást. (...) Nem hosszú távon, de átmenetileg ez jelentőséggel bír.

Az anyaságban és az önzetlenségben rejlő többlet

Az anyaság mély felelősségtudat a kívülálló (idegen) természetes és lelki étellel szemben. Az anyaság teremtő szeretet. A nő teremtően szeretne másokat megalkotni és életre hívni a testi vagy a lelki anyaságban. A mai kultúránk nagyon szegény az anyai teremtő szeretetben, mert a

szélsőséges férfias jelleg uralja, teljesen elválasztva a valós élettől. És a valódi élet ugyan hol lelhető fel egységesebben és konkrétabban, mint az anyában? A nőben szeretettöbblet van. Szóval még hozzátehetem azt, több anyaiság a teremtő szeretetben.

A nő természetéből adódóan a vele szemben lévőre van hangolva. A férfi nemi élete és nemi szeretete elsősorban a

szexre és az élvezetre beállított, ha nincs átszellemítve és nincs nevelve. A nő természeténél fogva a házasságban sem túlzottan a nemiségre hangolt, ezért nem az önzőségre, az éltre és a saját élvezetére van beállítva, hanem inkább a másikra, a Te-re. Ez a kijelentést példázza a fiatal férfi és a fiatal nő házasságkötéskori jellegzetes alapkérdése. A fiú azt mondja magában: „Szeretném látni azt, hogy miként tesz boldoggá a lány.” A lány pedig ezt mondja: „Szeretném tudni azt, vajon boldoggá tehetem-e őt.”

Minden emberben - a női típusúban is - jelen van az önzőség is. Arról van csak szó, hogy hol van több és hol kevesebb. (...) Itt csak a hangsúlyt toltuk el, mivel a női természetben plusz van az önzetlenségben és az önmagáról való elfelejtkezésben, ami azt jelenti, hogy a nő szívesen és örömmel adja át magát az értéknek, - vagy a személynek - amit maga előtt lát (...) A női természetben tehát az önzetlenség terén egy hatalmas plusz van.

Többség az intuíción terén

A nő természeténél fogva intuitív. A női gondolkodás határozottan intuitív, míg a férfias gondolkodás határozottan reflexív. Természetesen megtörténik az is, hogy találkozunk olyan férfiakkal, akik sokkal intuitívabbak, mint a nők és fordítva is lehet. A tendencia az, ami jellemzőbb.

Például egy szép természeti jelenség, mint amilyen a naplemente vagy egy felhőtlen csillagos ég, szinte

automatikusan szemlélődésre hív - egyszerűen megállásra késztet, hogy adjuk át magunkat a természet szépségének. Ez a nőies természetne a vérében van, jobban illik hozzá, mint a férfias természethez. Amikor mindketten (a nő és a férfi) egy virágzó almafa mellett sétálnak el, akkor a nő csodálattal megáll és azt mondja: „Nézd, hát nem gyönyörű?” Ez idő alatt a férfi már számol: „Príma, ebben az évben lesz miből kifizetnünk a fűtés költségeit - mivel a csodálatosan virágzó fa jó termést ígér, a gyümölcsből szerzett anyagiakból pedig ki tudjuk egyenlíteni a költségeket.” A férfias gondolkodás az eszközt és a hasznot látja, míg a nőies gondolkodás a természet szépségét egészében ragadja meg. (*Tilman atya*)

A férfias gondolkodás piramis formájú. A mindennapi szóhasználatban azt is mondhatjuk, hogy „kocka-gondolkodás”. Ez lépcsőről lépcsőre halad felfelé, egyik elemet a másikra helyezi. A nő viszont körökben gondolkodik. Az egész embert körbeveszi. Teljesen körbeöleli az embert, a szembenálló felet. Ezt intuitív gondolkodásnak is nevezzük. Látó gondolkodás: megnézem és felfogom az embert teljes egészében. A férfi természeténél fogva egyik részt a másikra helyezve elgondolkodik azon, hogy a részek ide vagy oda illenek-e. Azután jön és megmondja: igen, ez úgy van. A nő azt, amit a férfi egy hét gondolkodás után állapít meg, már rögtön az elején tudja. (...)

Mi következik ebből? Tételezzék fel, hogy valamit fontolóra kell venniük. Nem mondom azt: „Asszony, te nem érthetsz ebből semmit a te lábosaid mögül!” Nem! Hanem megpróbálok odafigyelni arra, hogy mit gondol a másik. Nálunk férfiaknál gyakran előfordul, hogy nem tudjuk

követni a nők gondolkodásmódját. De ha nem tudom követni, akkor is azt kell mondanom magamnak később: gondolkozz el, nincs-e mégis igaza. Látják, így kell kiegészítenünk egymást a gondolkodásban, a tervezésben, a döntésekben. Ki kell próbálniuk! Meg fognak lepődni, hogy mennyire képesek így majd örülni egymásnak. Fordítva szintén igaz, a nő se mondhatja: „ember, te nem értesz ebből semmit”. Nem! Ez azt jelenti, hogy közösen gondolkozunk, mérlegelünk.

Az intuíció egyfajta látásmód. A nő a dolgokat egymás mellett látja. A férfi a dolgokat egymásutániságukban látja. A nő egy szempillantásra a teljes lényt maga előtt látja.

Interjú a nőiességről

Bori

Melyik tulajdonságod, értéked az, amit a legfontosabbnak tartasz nőként?

A gondoskodást és az odafigyelést. Figyelek osztálytársaimra, ismerőseimre, mintha kicsit az anyukájuk lennék. Szerintem ez a mindenkire odafigyelés nagyon jó és nagyon nőies.

Van olyan dolog, amit nem szeretsz abban, hogy nő vagy?

Különösebb nincs. Talán a minimális elnyomás, de olyan, ami nem társadalmi dolog, nincs.

Ha egy napig férfi lehetnél, kipróbálnád?

Biztos. Ha férfi lennék nem kellene annyi dologra figyelni. A fiúk kicsit hanyagabbak, így ebből a szempontból sokkal szabadabbak. Például nem kéne arra figyelnem, hogy hogyan ülök.

Szerinted mi az, amitől egy nő nővé válik, mitől lesz a kisugárzása nőies?

Szerintem nagyon sok múlik azon, hogy hogyan fogalmaz valaki. És a megjelenés, az igényesség is fontos. Ez a fiúknál is lényeges, de lányoknál különösképpen.

A hétköznapiakban miben éled meg azt, hogy nő vagy?

Én nagyon szeretem az udvariasságot, amikor például a fiúk kinyitják az ajtót, vagy maguk elé engednek.

Mi az, amit úgy érzel, hogy a női léteadből fakadóan tudsz vagy kell megtenned másokért?

Itt is talán a gondoskodást, odafigyelést emelném ki. Nekünk nőként ez ösztönösen jön. Némelyik fiúnál is, de ritkább.

Mit teszel tudatosan az otthonosság megteremtésért?

Fontosnak tartom, hogy mindenki biztonságban érezze magát a közelemben. Fontos, hogy senki ne érezze magát kirekesztve. Például az iskolában vagy barátságokban.

Mit jelent számodra Mária?

Otthont és anyát. Sokaknak barátnő is, de nekem inkább anyja, minthogy barátnő.

Mit találsz a legpéldaértékűbbnek Mária cselekedetei és tulajdonságai közül?

Azt, hogy önálló, de nem annyira, hogy másokat kirekesszen. Nagyon erős, például elvállalta az angyali üdvözlétnél, hogy anya lesz, és nem is tudta, min fog keresztülmenni. József dönthetett volna úgy is, hogy elfordul tőle. De József „másodlagos” volt számára,

Máriának akkor is meg lett volna a tartása, ha József elfordul. És nem volt garancia arra, hogy a társadalom nem rekeszti ki, főleg abban korban. Igazából az egész élete példamutató.

Ki a példaképed?

Anyukám és a barátaim, akikre felnézek. És természetesen Mária is. Konkrét példaképem nincsem. Szűzanya az, aki teljes egészében példakép, mert nyilván mindenkinek vannak hibái. Földi emberek egyes cselekedeteire tudok felnézni.

Ki a legfontosabb nő az életedben?

Anyukámat mondanám. Számomra megjelenik itt a Mária-kép. Nyilván nem ugyanaz a szituáció, de csomószer olyan ügyesen tud bánni helyzetekkel, hogy mindig mindenki jól jöjjön ki belőle. És annyi mindent feláldozott már értünk, értem és a tesóimért. És annyira erős maradt ebben, hogy ez számomra nagyon példaértékű.

A lánymozgalom idei jelmondata: „Öledbe fogadtál – fényed megújít”. Mit jelent számodra ez a jelmondat?

Azt jelenti, hogy akármikor elveszett helyzetben vagyok, egy imával, egy fohással mindig vissza tudok kerülni a Jóisten ölébe. És a fénye által megújulok ezekben a nehéz helyzetekben.

Fontosnak tartod a nőktől, nőkről, nőknek témákat, beszélgetéseket?

Igen, bár szerintem ez magáért beszél. Nagyon fontosak nekem azok a beszélgetések, amikor rájövök, hogy más nők is ugyanúgy éreznek, mint én, fontos a megnyugtató.

Mi az, amit tabunak érzel a nőiség kapcsán, de úgy gondolod, jó lenne róla beszélni?

Egyre több téma vált nem tabuvá, ami nagyon jó. Így igazából nincs konkrét, és örülök, hogy nem olyan világban élünk, ahol sok a tabu a nőiességről.

Ha egy attribútumot, szimbólumot kellene választanod nőiességed jelképeként, mi lenne az?

A fésű és a szív jutott eszembe. A fésű az igényességet fejezi ki, és ha nőiességről van szó, akkor elsők között mindig az igényesség jön elő, mint női érték. Nem elsősorban, de az elsők között szerepel. A szív pedig az elfogadás és otthonosságteremtés szimbóluma.

Petra

Melyik tulajdonságod, értéked az, amit a legfontosabbnak tartasz nőként?

Nagyon hálás vagyok azért, hogy empatis tudok lenni, és át tudom érezni mások örömét vagy éppen nehézségét. Ez az odaadó magatartás nagyon sokat segít nekem.

Van olyan dolog, amit nem szeretsz abban, hogy nő vagy?

Én nagyon-nagyon sokat aggódom különböző dolgokon. Egyes szituációkon nagyon sokáig tudok pörögni. És ez egy idő után fárasztó, úgyhogy, ha valamit, akkor ezt nem szeretem.

Ha egy napig férfi lehetnél, kipróbálnád?

Igen, én nagyon szívesen. Sokat lehet hallani a férfi-női gondolkodásmód különbségeiről, és engem nagyon érdekel,

hogy egy férfi hogyan látja a napot, bizonyos szituációkat hogyan él meg.

Szerinted mi az, amittől egy nő nővé válik, mitől lesz a kisugárzása nőies?

Szerintem alapvető ösztön a gondoskodás, az a fajta tyúkanyó-jelenlét, ami egy nőt nővé tesz, bár ez már lehet, hogy az édesanyai hivatás felé viszi el a dolgot, de ugye nem csak ez a női hivatás van. Mindenképpen valami belülről fakadó szépség, tisztaság az, ami egy nő arcán mindig látszódik. Talán a legjobb szó az önadaajándékozás, mert az egy családos és egy megszentelt életben is megállja a helyét.

A hétköznapiakban miben éled meg azt, hogy nő vagy?

Alapvetően én nem tartom magam egy nagyon nőies nőnek. Tehát az öltözködésben annyira nem élem meg, nem vagyok nagyon tudatos. A hétköznapiakban talán a házkörüli teendőkben tudok segíteni anyukámnak. Amit nagyon szeretek, és az is talán kicsit nőiesebb tevékenység, az a kézműveskedés. Az mindig nagyon kikapcsol, ha kötök, horgolok vagy hajtogatok valamit. Az alkotás öröme és a szépet tevés az, ami legjobban ide kapcsolódik a nőiességhez.

Mi az, amit úgy érzel, hogy a női létebből fakadóan tudsz vagy kell megtenned másokért?

Ami elsőre eszembe jutott, az az, hogy fontos támasza lenni az embereknek. Szokták azt mondani, hogy egy sikeres férfi mögött mindig egy nő áll, és ez szerintem nagyon igaz. A nő az mindig egy biztos pont, biztos háttér, aki biztosítja a jó terepet. A nőknek és a férfiaknak teljesen eltérő habitusa

van, például a férfiak ritkábban vigasztalnak, ölelgetnek meg másokat. Szerintem ezek a cselekvések kifejezetten női attribútumok.

Mit teszel tudatosan az otthonosság megteremtésért?

Én még a családommal élek, de nagyon sokszor szoktam például főzni. Az olyan jó érzés, amikor olyat tudok főzni a családnak, amit mindenki szeret, és akkor annak látható eredménye van. Nyilván egy takarításnak is, bár az lehet nem annyira látszik. Szóval a főzés az, amit nagyon szeretek. A testvéreim meg nagyon szeretik a lakást kidekorálni, és akkor abba én be szoktam kapcsolódni.

Mit jelent számodra Mária?

A Szűzanya egy különösen érdekes szereplő az én életemben, mert hullámszó a kapcsolatunk. Néha nagyon közel érzem magam hozzá, néha meg nagyon nem. Viszont sokszor szólítom a hétköznapiakban, ha valami problémám van, vagy valami nem úgy sikerült, ahogy szerettem volna, vagy éppen valami gyorsan megoldandó helyzet van. Érdekes, mert kettős képem van róla. Egyfelől egy fiatal lány, aki nagyon okos és mai szóval azt mondanánk, hogy vagány. Másfelől meg ott van az anyai oldala, a Szűzanya, aki látta a fiát a kereszten, aki közbenjár értünk. Ez a két kép teljesen ellentétes, talán ezért nehéz őt vizualizálnom, mert mindig ez a kettősség van bennem. Egy fiatal lány, aki édesanya lesz, és egy sokkal bölcsőbb, tapasztaltabb édesanya.

Mit találsz a legpéldaértékűbbnek Mária cselekedetei és tulajdonságai közül?

A feltétlen bizalom az, aminek ő nagyon nagy mestere volt. Ezen felül a végtelen hitet, az elfogadást és a gondviselésbe vetett hitet mondanám. Az olyan helyzeteket is el tudta fogadni, amit józan ésszel, és átlagos emberként nem biztos, hogy úgy eltudnánk fogadni, mint ahogyan ő tette.

Ki a példaképed?

A családból az anyai dédnagymamám nagyon-nagyon szerettem. Ő egy sokat imádkozó idős asszony az én emlékeimben. Sokat énekelt velünk, sok dalt tanított nekünk. A közös reggelik előtt mindig áthívott minket a szobájába, és mindig kaptunk tőle csokit, ami nagy huncutságnak számított. Akkoriban nagyon szerettem az állatokat, és állatorvos szerettem volna lenni, ezért mindig direkt velem nézte azokat a filmeket, amik állatokról szóltak. Mindig megbeszéltük, miről szólt az adott film, így rengeteget tanultam tőle az állatokról. A dédnagymamám neve Ilona volt, és így részben miatta a bérmaszentem Ilona lett, aki a régészek védőszentje. Bár én történész lettem végül, de ez egy nagyon erős jel volt az én hivatásomban.

Ki a legfontosabb nő az életedben?

Az anyai dédimet mondanám. És nyilván az édesanyámat. Rajtuk kívül nagyon közel áll hozzám a nagynéném, apukám nővére. Ő is példaértékű anyuka számomra. És hálás vagyok, hogy a leendő anyósom is nagyon jó példa számomra, és jó kapcsolatunk van. Nagyon sokat tanulhatok mindegyiküktől.

A lánymozgalom idei jelmondata: „Öledbe fogadtál – fényed megújít”. Mit jelent számodra ez a jelmondat?

Nagyon erősnek gondolom a jelmondat első részét, azt, hogy „Öledbe fogadtál”. A jelmondatválasztáskor ehhez nagyon erősen ragaszkodtunk páran, és én voltam az egyik. Számomra fontos ez az ölelés motívum, fontos a Szűzanya ölében megbújni. Azt éreztem, hogy nagyon nehéz évünk volt mind mozgalmi szinten, mind a világ történeteit nézve, így bennem az fogalmazódott meg a hétvégén, hogy semmi másra nem vágyom, csak arra, hogy a Szűzanya betakarjon a palástjával és védelmezzen.

Fontosnak tartod a nőktől, nőkről, nőknek témákat, beszélgetéseket?

Igen, szerintem ezekből nagyon sok mindent lehet tanulni. Minél többet és minél többen beszélünk róla, annál több mindent tudunk tanulni. Szeretem hallgatni a különböző előadásokat, akár kontrasztba állítva a férfiakkal, hogy jobban megismerjük őket és magunkat, azt, ahogyan a Jóisten minket elgondolt. És ezek kifogyhatatlan lányos esti témák.

Mi az, amit tabunak érzel a nőiség kapcsán, de úgy gondolod, jó lenne róla beszélni?

Most már egyre kevésbé tabu, de én igazán annak érzem, főleg a szülők, nagyszülők generációjában a női ciklus működését és az ezzel járó dolgokat. Persze csomó szakirodalom van, de nyilván az a legjobb, ha egy édesanya ezt a lányával meg tudja beszélni. Sokszor hallottam azt, hogy nem tudnak erről beszélni, mert kínos, pedig ez egy természetes dolog. A testtudatosságról és a női ciklusról kevés szó esik. Én katolikus iskolában nőtem fel. A hittan órán sose hangzott el, hogy a testünk Isten teremtménye, vagy

hogy a Szentlélek temploma. Néha olyan középkori gondolkodásnak érzem azt, ami a fejünkben van, hogy a testünk az csak úgy van, és a lelkünk a fontosabb, pedig a kettő az együtt egész.

Milyen okait látod annak, hogy ez tabutéma?

Azt látom, hogy a mi generációnkban már lehet róla beszélni. A családból hozott minták lehetnek az okok. Az én anyukám nem tudott ilyenekről beszélni az anyukájával, hogy mikor jön meg, vagy hogy mi az a menstruáció. Ő a nővérétől látta, hogy „neki is van valami, akkor nekem sincs bajom”. És nyilván az emberben ennek kapcsán van egy gát, bennem is van. Sokáig úgy gondoltam, hogy nem fontos, hogy hogyan nézek ki, és hogy a testünkkel nem kell törődni, mert a mennyországba úgyis csak a lelkünk megy, ha jó esetben odajutunk. Az év elején eljutottunk a vőlegényemmel egy lelkigyakorlatra, az a neve, hogy A test teológiája. Ezt ajánlom, tényleg hihetetlen jó volt. És nem csak házaspároknak meg pároknak van, hanem egyedülállóknak is. Volt olyan előadó, aki szerzetes, és ő beszélt a test teológiájáról, akkor néztem, hogy akkor ez nem is bűnös dolog. II. János Pál pápa öt éven keresztül minden szerdán arról tartott prédikációt, hogy a keresztények hogyan néznek az Isten által teremtett testre, és hogyan kell nekünk ehhez viszonyulni. A lelkigyakorlaton szó volt házastársi együttlétekről, a házasságon belüli tisztaságról, és arról, hogy miért érdemes a házasságra úgy készülni, ahogy az Egyház tanítja. Szó volt még arról, hogy mi a baj a fogamzásgátlókkal és az óvszerrel. Házaspárok álltak ki és tanúságtételeket tettek. Olyan mélyen engedtek be a hálószobájukba, hogy nagyon

elcsodálkoztam. Én az anyukámmal szoktam beszélgetni arról, hogy milyen volt a szülése és hasonló dolgokról, de amikor ismeretlenek mondták el, hogy hogy élték meg a nászéjszakájukat, és hogyan készültek rá, teljesen lesokkolódtam, hogy erről így lehet beszélni. Úgy gondolták, hogy ez a Jóisten legnagyobb ajándéka, akkor nehogy már ez legyen a tabu. Számomra az egész lelkigyakorlat megrendítő volt, ajánlom mindenkinek.

Ha egy attribútumot, szimbólumot kellene választanod nőiességed jelképeként, mi lenne az?

A virágot mondanám, egy virágot, ami a Napocska felé fordul. Mióta az eszemet tudom, és rajzos feladat van, mindig virágot rajzolok. A Portréning évfolyamunknak a csoporteszménye is egy virág lett, ami nem feltétlenül csak a nőiességet fejezi ki, hanem az egymás és a Jóisten felé való odafordulást. Én ebben az odafordulásban érzem erőteljesen a női vonalat.

Eszter

Melyik tulajdonságod, értéked az, amit a legfontosabbnak tartasz nőként?

Bennem sok olyan tulajdonság felvillan, ami szerintem nagyon a velejét képezi. Végiggondoltam már gyerekkoromtól kezdve, és számomra a gondoskodás a legfontosabb. Van egy húgom, és vele ezt a fajta kapcsolatot megélve, majd végiggondolva az azutáni életemet, a gondoskodás az, amit kiemelnék, ami leginkább végigkíséri női életemet. Gondolok itt arra, hogy gyerekként, nővérként, barátnőként, kollégiumban, családban, emberi kapcsolataimban, aztán természetesen

feleségként, anyaként a másra való odafigyelés nyitottsággal együtt és a válaszadás, ami egy komplexumot alkot a gondoskodásból. Nekem ez a nőiességnek az egyik fő eleme.

Van olyan dolog, amit nem szeretsz abban, hogy nő vagy?

Visszagondoltam a fiatal koromtól egészen a mostani életemig, és volt olyan életszakaszom, amikor nehézséget okozott ez a női létem, és magamtól kérdeztem, hogy ez miben állt. Amikor egy fiatal lány keresi a helyét, akkor van az egésznek valamilyen hiányérzete. És én azt gondolom, hogy sikerült egy nagyon jó férjet kapnom így nagyon teljes házasságban élek. A női létem ebben teljeseedik be. Így én nem érzem ennek a defektjeit, a küzdelmeit igen, amik minden napban megvannak, de ezek teljesebbé teszik, érelik az embert.

Ha egy napig férfi lehetnél, kipróbálnád?

Én ettől a kérdéstől elborzadok, nem szeretném kipróbálni. Minden olyan idegen lenne, külsőleg és belsőleg is.

Szerinted mi az, amitől egy nő nővé válik, mitől lesz a kisugárzása nőies?

Szerintem azt, hogy nőnek vagy férfinak születünk, nem választhatjuk meg, akkor sem, ha most a genderideológia betört az életünkbe, és sajnos sok helyen halljuk. Az, hogy valaki nőnek születik, még nem azt jelenti, hogy nőies. A nőiesség akkor kezd felragyogni valakin, amikor az élet fele tud nyitni, az életet tudja közvetíteni. Amikor a gyümölcsözősége nyitottsággal karöltve áttör a zárt felületen. A nem-öncélúság, a nyitottság, a befogadás, az élet szolgálata az, ami a női létet teljessé teszi.

A hétköznapiakban miben éled meg azt, hogy nő vagy?

Feleségként és anyaként folyamatosan a női lét előbb említett küzdelemeit élem meg. De valójában a férjemmel töltött kedves percekben, a férjem bókjaiban is megélem azt, hogy nő vagyok. De abban is, hogy kicserélek egy pelenkát, átnézem a gyerekek háziját, vagy kipucolom a sáros cipőket.

Mi az, amit úgy érzel, hogy a női létedből fakadóan tudsz vagy kell megtenned másokért?

Egy schönstatti előadásban halottam azt, hogy egy nőnek gyökeret és szárnyat is kell, hogy tudjon adni. A másokhoz való odafordulás, a remény közvetítése nekem nagyon fontos. A gyökérnek olyan szinonimái vannak, hogy biztonság, gyengédség. A szárny pedig remény, jövő. Bármilyen emberi kapcsolatban ennek a kettősége a fontos, és bele lehet vinni távoli és közeli kapcsolatokba is. Egy nő mindig valahogy támaszt ad. És szerintem ez már nem megy hitélet nélkül, a Szűzanya nélkül.

Mit teszel tudatosan az otthonosság megteremtésért?

Sok minden ösztönösen jön, mint anya és feleség. De végül jóformán minden tudatossá válik. Tudatosan teszek fel egy képet a falra, tudatosan alakítom ki az emeletes ágyak elrendezését. Mindent át kell gondolni, előre kell tervezni. Jön az emberből valamilyen ösztönös gondoskodás, de az összes többi tudatos. A férjemtől tudatosan kérdezem meg, hogy mi volt ma, és tudatosan hallgatom végig, és ha elmulasztom érzem a hiányát.

Mikor született meg benned a vágy, hogy anya szeretnél lenni?

Én nem mondom magamról, hogy az az ősanya típus vagyok, nem is így neveltek. Sokaig a gyermeki létben éltem, későn érő típus voltam. Amikor már férjhez menetem, a férjem nagyon elkezdte építeni a hivatását. És akkor eljött egy pont, amikor éreztem, hogy itt az idő, most azonnal anyának kell lennem. Fényes tavaszi nap volt, talán húsvét környékén, még a ruhámra is emlékszem, amikor jött egy nagyon határozott érzés, hogy nekem anyának kell lennem.

Mit jelent számodra Mária?

Szüzanya gyerekkoromban nagyon erősen jelen volt az életemben, egy nagymamám által. Nagyon sokat mesélt róla, és együtt imádkoztunk. Aztán egyszer csak eltűnt az életemből. Fiatalkoromban nem volt jelen, mert református iskolába jártam, ahol nagyon sok más hatás ért. És egyébként a férjem is felnőtt megtérő. Aztán Óbudaváron találkoztam vele újra. Ott gyermek voltam, az első érzésem az a védelem, az oltalom volt. A gyermekségemet találtam meg újra mellette. És azóta az ő tulajdonságait, szépségét napról-napra találok meg, és épül újra bennem.

Mit találsz a legpéldaértékűbbnek Mária cselekedetei és tulajdonságai közül?

Amikor ezt az interjút készítjük az december nyolcadika, a szeplőtelen fogantatás ünnepe. Mária tisztasága az, amit mi soha nem érünk el, de egy nagyon vonzó tulajdonsága számomra. És amit még kiemelnék, az a bátorsága.

Ki a példaképed?

Nekem igazából nem volt egy konkrét példaképem. Olyan ember van, aki végigkísér az életemen és nagyon sok

mindent köszönhetek neki. Megtanultam azt, hogy nagyon sokat lehet egymástól tanulni, ezért ez „A” példakép bennem összeadódik sok emberből, barátnőkből, szobatársakból, szentekből, óvónénikből, tanítónénikből. Egy-egy tulajdonság ragad meg, és ezek egy példaképpé válnak, de nem egy személy. Szerintem a tudatos másokra figyelés a legfontosabb, és annak a felfedezése, hogy a másik mivel képes húzni engem a jó irányba.

Ki a legfontosabb nő az életedben?

Itt mindenképpen a két édesanyámat emelném ki. Az egyik a Szűzanya, az égi édesanya, a másik pedig az anyukám. A közelségük talán sokszor nehezíti az értékességük értékelését, de amint valami picit billeg, megtalálom bennük az erőt, mindig tudok beléjük kapaszkodni.

A lánymozgalom idei jelmondata: „Öledbe fogadtál – fényed megújít”. Mit jelent számodra ez a jelmondat?

Nekem igazából ez teljesen egy, egy dolgot jelent, az óbudavári Szűzanya képet. Amikor először voltunk ott, és ránéztünk a képre, majd többször ránéztünk, azt éreztük, hogy a Szűzanya ölében Jézus nem is Jézus, hanem mi vagyunk. Amikor a képet itthon megforgattuk, és láttuk, hogy a hátuljára rá van írva, hogy a képen Jézus helye a te helyed, egészen meglepődtünk. Ez a jelmondat a Szűzanyával való kapcsolatot teljesen leírja, mert az ölébe fogadott, és a fénye valóban megújít. Ez a jelmondat nagyon szép.

Fontosnak tartod a nőktől, nőkről, nőknek témákat, beszélgetéseket?

Igen, nagyon. Vannak olyan dolgok, amiket egy férfi sosem él át, és ebben a sorstárs az a másik nő. Különösen fontosnak tartom azokat a témákat, amik valóban a női létet érintik. Ide tartozik például az anyaság, a szexualitás, a felségként való élet.

Mi az, amit tabunak érzel a nőiség kapcsán, de úgy gondolod, jó lenne róla beszélni?

Szerintem a világ nagyon sokat változott. A szexualitás az, amiben még mindig marad egy olyan titok, amiről nagyon nehéz beszélni. Akinek meg ez túl könnyen megy, az meg nem arról beszél, amiről kellene. Én most így, többgyerekes anyukaként, amiről többet beszélnék a lányokkal, fiatalokkal, az a gyerekvállalás, annak a nehézségei, a határa, a tudatossága és a szélsőségei.

Ha egy attribútumot, szimbólumot kellene választanod a nőiességed jelképeként, mi lenne az?

Fészek. És a fészek nem egy szép dolog, de ahogy az élet halad előre, azt látom, hogy a nőiesség külső szépsége belső szépséggé teljesedik. És egy negyven feletti nőben ez a fészek-szimbólum helyet kap. Én már el tudom viselni, hogy magamra, mint fészek tekintek. És mint mondtam, a női létben a gyökeret és szárnyat adni feladat erősen benne van. Ezt nekem a fészek szimbolizálja. Az otthont és az onnan való elengedést. A jövőt és az örökkévalóság felé való engedést szimbolizálja.

Barátnő, menyasszony, feleség (Nőiesség a jegyességben, házasságban)

Elsőre kifejezetten furcsának tűnik arról gondolkodni, hogy milyen egy nőies menyasszony. Na de tényleg, mi más lehet egy menyasszony, ha nem nőies?! Hiszen egy menyasszony minden ízében nőies: gyönyörű fehér ruha, elegáns, magassarkú cipő, pompázatos virágcsokor, boldog mosoly és meghatottságtól könnyes szem... csupa női vonás és szimbólum.

Csak hát ugyebár több hónapig tart a menyasszonylét! És ebből egyetlen egy napon viseljük az esküvői szettet (és amúgy azt a napot is félig már feleségként töltjük :)) Miben lehet még a nőiességünket megélni a jegyesség alatt? És a házasságban? Megosztok Veletek néhány rövid gondolatot, hogy nekem milyen lehetőségeim adódtak.

Eljegyzés

Az egész menyasszony dolog az eljegyzéssel kezdődik. Nagy valószínűséggel ez nem egy teljesen váratlan esemény, hiszen már érzékelhetően és akár konkrétan kimondva is ezen a szinten tart a kapcsolat. De az eljegyzés napját jó eséllyel csak a fiú tudja, ő tervezi meg, készül a gyűrűvel, programmal, minden egyébbel. Talán ez a férfias rész: konkrétan, tervszerűen előkészülni. Nőként erre nem feltétlenül van lehetőségünk, de valljuk be, nem is biztos, hogy erre vágynánk. Nekem mondjuk voltak ilyesmi gondolataim utána, hogy én is szerettem volna gyakorlatiasan felkészülni, például már reggel örülni neki, hogy ma lesz az eljegyzésünk, és ehhez mérten öltözködni, sőt, már előző nap rákészülni, testben, lélekben.

Aztán arra jutottam, hogy nőként sem voltam annyira kiszolgáltatva a helyzetnek, mint amennyire gondolhatnánk. A nőies előkészület kevésbé konkrét keretek közt valósulhat meg: finoman, rejtetten, mélyen... Többször elképzeltem, milyen lehet majd, amikor megkéri a kezem? Mit mondanék, mit éreznék? Ha a héten történne, készen állnék? Ehhez hasonló kérdéseket forgattam magamban és mindezt imában a Jóisten elé vittem. „Atyám, add, hogy amikor eljön az ideje, szívből jövő és örömteli igent tudjak mondani! Addig pedig türelemmel szeretnék várni. Kérlek, légy a barátommal, támogasd őt, hogy a megfelelő időben a megfelelő döntésre jusson!” Lelkünk lánykérésre hangolásában is a Szűzanyához szeretnénk hasonlóvá válni: Az ő példája nyomán nyitottnak lenni a meghívásra és bátran igent mondani. Az angyali üdvözlés napjának reggelén valószínűleg ő sem tudta, hogy milyen nagy nap lesz a mai. De nem is kellett tudnia, mert bármelyik nap készen állt volna :)

Jegyesség

A jegyességben az egyik legnagyobb kihívás, hogy az esküvőszervezés mellett ne szoruljon háttérbe a házasságra történő lelki készüllet. Ez nekünk is nehéz feladat volt, annak ellenére, hogy előre láttuk ennek veszélyét. Azt gondolom, hogy a lelki készüllet intenzitásáért a jegyespár együtt felelős. De mi az, amivel ezt nőként segíthetjük, mi lehet a szerepünk ebben menyasszonyként? Talán nem is kell nagy dolgokra gondolni, nekem legalábbis elég egyszerű választ kínál a tapasztalatom. Bennem így van, és bizonyára valamennyiünkben jelen lehet az a női tulajdonság, hogy szeretnénk mindent megbeszélni, a lelki

élményeinket, félelmeinket, igényeinket, vágyainkat kommunikálni. Ez valamikor kevésbé előnyös, mondjuk időhiányban, amikor sürgős dolgokat kell elintézni, nem szerencsés nagy beszélgetéseket rendezni. De ez a mélyebb kommunikációra való vágy figyelmeztet a gyakorlati intézkedések eluralkodása esetén, és mozgásban tartja a lelki kapcsolatot. A tartalmas jegyes beszélgetések során pedig megélhetjük vőlegényünk egyre teljesebb szívünkbe fogadását, amely egészen az esküvőig, és majd a házasságban is fokozódik. Azt hiszem menyasszonyként küldetésünk sokat és őszintén beszélgetni, és ennek megvalósulására figyelni!

Házasság

Három feleség-tevékenység, amiben megélem a nőiességemet:

- Otthonosság megteremtése: Sose voltam olyan lelkes takarító, mint most, a közös otthonunkban. Szeretek a férjemnek tiszta otthont teremteni! Növényeket se nagyon éltettem mostanáig, de most kettőt is nevelgetek az otthonosság kedvéért.
- Kicsiség: Szeretek a kisebb, a gyengébb lenni, amikor a férjem leveszi nekem a felső polcra az edényeket, vagy amikor átveszi tőlem a nehéz táskámat.
- Gondoskodás: Szeretem a munkából hazaérő férjemet nagy öleléssel, nyitott szívvel és finom ebéddel várni!

Alig egy hónapnyi házasság után ennyit merek mondani ;)

Elmélkedés

Imára való hangolódás: füzet, toll és tükör. Gyűjtsunk gyertyát.

Próbáljátok meg kizárni a következő 45 percben minden zavaró tényező stb. Az ima során sokszor tartunk csöndet, hogy legyen időtök magatokra, de az egyes szakaszokban segítünk benneteket gondolatokkal, kérdésekkel is. Írjátok le bátran közben mindazt, amit fontosnak éreztetek.

Én, mint tükör - hogy látom magam, az értékeim

Ebben a szakaszban arra hívunk titeket, hogy szemléljétek magatokat, milyenek is vagytok. Írjátok bátran a füzetetekbe is, minden gondolatotokat, értéketeket. Most vegyétek elő a tükröt és nézzetek bele, és szemléljétek magatokat.

*Milyen vagyok én szerintem? Ki vagyok én?
Mi az, amit szeretek magamban? Mi az, ami tetszik?
Szemléld az arcodat, a tekintetedet, időzz el benne.
És tekints a saját szemedben keresztül a bensődre is.*

Mik az én értékeim?

Mik az én gyengeségeim?

Mik az én jó tulajdonságaim?

Mi az, amit különösen nehéz elfogadnom magamban?

Hogyan látom magamat?

**Szemlélni a tekintetét - kapcsolat vele – Ő, mint tükör -
hogyan lát ő engem, az értékeimet**

Most arra hívunk titeket, hogy szemléljétek magatokat, mint az Atya szeretett gyermekét. Elhoztuk nektek a számunkra olyan fontos MTA képet, ahol Szűzanyánk a kis Jézussal néz minket. Ez az a kép, ahol sokszor elidőzünk, amin keresztül kapcsolatba tudunk kerülni velük.

Szemléld a Szűzanya és Jézus tekintetét. Melyikük érint meg most jobban? Arra figyelj, akinek a tekintetében kapcsolatot találsz. Időzz el ebben a tekintetben.

Milyen érzéseket vált ki belőled ez a tekintet?

Milyennek lát Ő téged?

Mit mond Neked, mik a Te értékeid?

Miképpen szeret Téged?

*Mik azok az adományok, amelyekkel Téged
megajándékozott?*

Kérdezd meg Tőle, milyen látsz Te engem?

Szemlélni őt másokban

A Jóisten, a Szűzanya másokon keresztül is közel tud jönni hozzánk. Sokszor tapasztalhattad te is, milyen különleges módon tud megjelenni a másik emberben. Idézd fel azokat az embereket, élményeket, akiken keresztül Jézus, Mária közel jött hozzád.

Kik azok, akik nekem közvetíteni tudják Jézust vagy Máriát?

Mik azok az élményeim, amikor éreztem az ő gondoskodásukat valakin keresztül?

Volt-e olyan az életemben, amikor megláttam az ő arcukat egy másik emberben?

Mit éltem meg ezekben a találkozásokban?

Szemlélni magam, mint az ő eszközét - Mikor tudtam őt közvetíteni másoknak

Ahogy Isten és a Szűzanya másokon keresztül megérintett téged, úgy Te is tudod őket közvetíteni másoknak. Emlékezz vissza, mikor volt olyan élményed, hogy az ő eszközének érezted magad, amikor különleges módon tapasztaltad, hogy használ az ügyéhez.

Volt olyan találkozás, esemény az életemben, amikor tudtál a Szűzanya vagy a Jóisten eszköze lenni?

Milyen volt megtapasztalni az eszköz létedet?

Mi az, miben ő tud használni téged? Mi az, amiben különösen örömet leled?

Tudod-e már mi a te különleges hivatásod?

Öledbe fogadtál

Öledbe fogadtál – Kentenich atya

Otthon lenni a Szűzanyánál

Nem lenne sokkal egyszerűbb, ha egyenesen Istenhez fordulnánk, és a Szűzanyát kihagynánk? Miért nem tehetjük ezt? Miért nem? Mert Isten maga akarja, hogy szeretetszövetséget kössünk Máriával. Éppen azért, mert Istennel szövetségre léptünk, azért követjük kívánságait, és megkötjük a szeretetszövetséget a Szűzanyával is. Látják, ezért mondták gyakran a pápák is: A szeretetszövetség a Szűzanyával, vagy az út a Szűzanyán keresztül a tökéletes út Istenhez. Tehát nem mellékút és nem kerülő út. Sőt, X. Piusz pápa szavaival élve a legkönnyebb, a legbiztosabb és a legrövidebb út.

Jézus Testamentuma

Ez pont olyan, mintha szeretnék valahova eljutni, vagy felmászni egy hegyre. Valaki, aki már gyakran megtette ezt az utat, felajánlja segítségét, és én követem őt fel a csúcsra. Ez nem kerülőút. Ellenkezőleg, ha egyedül nekiindulok, akkor aggódhatom azért, hogy esetleg eltévedek. Azonban, ha a vezetőnek a kezére bízom magam, akkor így sokkal gyorsabban és biztosabban érek fel, mintha egyedül bolyongok.

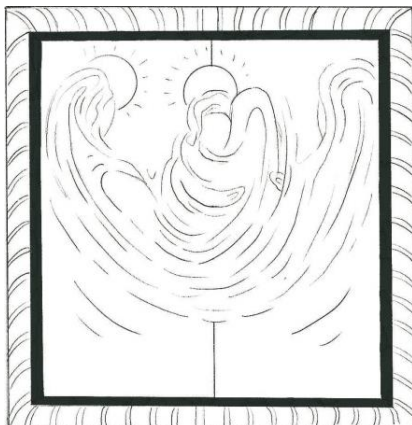
És miért választom épp a Szűzanyát a felfelé vezető úton? Mert a Jóisten ezt így határozta el. Az Üdvözítő a

végrendeletében egykor azt mondta: lépjete szövetsegre a Szűzanyával! Igen, és miért? Hol áll ez a Szentírásban? Ez olyan, mintha a Jézus keresztje alatt ott álltak volna az emberek és a Szűzanya. Az emberiség képviselőtében Szent János állt ott. Mit mond az Üdvözítő a keresztől Szent Jánosnak – aki engem is képvisel –, vagyis az egész emberiségnek? Íme, a te anyád! Mit jelent ez: Íme, a te anyád? Gondoskodj arról, hogy gyermeki szeretetviszonyt alakíts ki anyánkkal!

És mit mond az Üdvözítő az anyjának? Íme, a te Fiad! Mit akar ez jelenteni? Ő azt a parancsot kapta, hogy kössön szövetséget az emberiséggel, tehát velem is. Amilyen mértékben Krisztus-centrikus a beállítottságom, olyan mértékben kell törekednem arra, hogy az Üdvözítő kívánságait teljesítsem. És melyek a legértékesebb, a legfontosabb kívánságai? Azok, amelyeket a testamentumában nekünk hátrahagyott. Ez természetes, az utolsó kívánságnak mindig különleges jelentősége van. (...)

Katolikus felfogás szerint a Szűzanyának kifejezetten közvetítő és központi szerepe van. Ha valóban létezik a törvény, hogy Isten azt akarja, hogy a Szűzanya a segítője és a mi segítőnk legyen, akkor mindannyiunk számára érvényes (a felhívás) Szűzanyával kötendő szeretetszövetség(re).

Ha valóban Isten tervében áll a Szűzanya közvetítő szerepe, akkor mi történik a

szeretetszövetségben? Semmi más, csak igent mondunk Isten tervére. Látják, és azért, hogy a szeretetszövetség egyszerűbb legyen számunkra, a Jóisten olyan természetet ajándékozott nekünk, hogy ebben a szeretetszövetségre bizonyos fogékonyság, bizonyos diszponáltság jelen legyen. A természetünk rendjébe rejtette ezt, így természetünknel fogva benső fogékonysággal rendelkezünk a Szűzanyával való szeretetszövetség megkötésére.

Mindenkiben él az anya utáni vágy

Gondolják csak el – mi mindannyian ismerjük az emberi természetet –, hogy mindannyiunkban ott van egy bizonyos anya utáni vágy, ami azt jelenti, egy természetes vágy az anya iránt. Nevezzük ezt az emberi szívben lévő anya utáni vágnak. Természetes, hogy ez a vágy nem mindig egyformán jut kifejezésre. A fiatal években ez az igény nagyon erős. Amikor ifjúkorba lépünk, könnyebben válunk el, sőt szeretnénk függetlenek lenni, egyedül megállni a lábunkon. Ez a fiúknál és lányoknál is gyakran így van. De gyakran eljön az idő, amikor megint anya után kiáltunk (...)

Azt hiszem, általánosan elismerhetjük azt, hogy az anya utáni vágy ott él az emberi szívekben, veleszületett. Látják, a Jóisten figyelembe vette ezt, és a természetfeletti rendben anyát ajándékozott nekünk. De most azt szeretném mondani: mivel vágyom egy anya után, ezért szövetséget kötök. Ha az anya utáni vágy, ha az anyára való igényem az alapja a szövetségnek, ez nem elég, mivel elérkezik ismét az idő, amikor azt mondom, már nincs rá szükségem. Meg kell jegyezniük, a végső oka a szövetségünknek Isten akarata. Ő csak megkönnyítette a szövetségkötést a vágyaink által.

Joseph Kentenich 1958

Öledbe fogadtál
Szeretetszövetség-kötés

Számomra mindig is kicsit távolinak, megfoghatatlannak tűnt a Szűzanya, éppen ezért a szeretetszövetség is. Amikor a Portréning évfolyammal a schönstatti útra készültünk, akkor sem fordult meg a fejemben, hogy most szeretném ezt megkötni.

A schönstatti hét nagyon szép volt, sok lelki élményt kaphattam. Ám mivel félig szervezőként vettem részt, kicsivel talán nehezebb volt fizikailag és lelkileg is jelen lenni. Folyamatosan kattogott az agyam a következő programon, mit kellene mégis átváriálni, mit hogyan kellene megoldani...

Utolsó előtti nap tartottuk a lelki napot, melynek délelőttije teljes csendben telt. A kísérőtársammal lelkesen készültünk a délutáni szép eseményre, készítettük a dekorációt, szépen megterítettük az asztalt. A nap folyamán lehetőség nyílt beszélgetni Gertrúd-Mária nővérrel. A mi beszélgetésünk alatt éreztem, hogy a Szűzanya mégis hív a Vele való szeretetszövetségre. Ugyanakkor azt is éreztem, hogy nem vagyok felkészülve erre az eseményre. A szentmise előtti egy óra igazán sűrű volt, az utolsó simításokat végeztük a dekorációval, próbáltuk a miserendet, véglegesítettük, hogy kik kötnék szeretetszövetséget. Ebben az egy órában tehát lehetetlen volt számomra, hogy szentelési imát írjak. Kicsit csalódott voltam, lelkiismeretfurdalásom volt, hogy méltatlanul fogadom a Szűzanyát... Ígyhát amikor Nővér szólított, papír nélkül, pár kósza gondolattal a fejemben álltam az oltár elé a lányokkal. Amikor a Nővér kérte, hogy mindenki

imádkozza el a szentelési imáját, én csak annyit tudtam mondani, hogy: Szűzanyám, itt vagyok, kérlek fogadj el így, ahogy vagyok! Abban a percben már potyogtak a könnyeim. Ezzel nem azt akarom mondani, hogy jó példa lennék, sőt. Csupán azt, hogy számomra megható volt, hogy ezt nem terveztem meg, nem pörögtem rajta napokat (ahogy a többi dolgon), hanem a Szűzanya hívott, és én csak Elé álltam. Szép volt azt megtapasztalni, hogy a Szűzanya nem vár tőlem litániát, nem kell, hogy tökéletes legyek, csak azt, hogy ha hív, oda tudjak állni. Sok dolgom van még ezzel a szövetséggel, jóval többet kell ápolnom, mit amennyit készültem, vagy inkább nem készültem rá, vagy nem tudatosítottam magamban.

Bíztatlak Benneteket, hogy készüljetek erre az eseményre, de ne izguljatok rajta, hogy milyen lesz az ima, vagy bármi. Inkább az a fontos szerintem, hogy tényleg jelen tudjunk lenni, és akkor a Szűzanya tényleg felemel minket.

Gondviselés a nehézségekben

Nem csak szép dolgokban, örömeinkben van jelen Isten a gondviselésével, hanem a nehézségekben is. Fontos, hogy ebben is meglássuk az Isteni gondviselést. Legyünk kapcsolatban Szűzanyánkkal, égi édesanyánkkal. Kérjük közbenjárását, segítségét. Mint a Kánai menyegzőn – tegyétek azt, amit mond – bíztatott a Szűzanya, hogy forduljunk Jézushoz kérésünkkel, közvetíti a kérésünket.

Kapcsolatban állunk a Szűzanyával. Többen közülünk is szeretetszövetséget kötöttünk vele. Adjuk neki áldozatainkat, erőfeszítéseinket ajándékozzuk neki,

bizonyítsuk be a Szűzanyának, hogy mi szeretjük őt. Vajon oda tudjuk-e ajándékozni magunkat egészen? Amit kapunk nehézséget, azt tegyük a korsóba, legyen az a mi felajánlásunk. A nehézségekre tekinthetünk úgy is, hogy ha keresztet vagy szenvedést küld, akadályt küld, úgy fogjuk fel, hogy állítja számunkra a váltót. Jelezni akar, hogy „állj, irányt kell változtatnod, ezen a vágányon nem jó irányba haladsz!”. A gondviselésbe vetett gyakorlati hit által megfigyelhetjük, hogyan vezetett bennünket Isten. Nincsenek véletlenek az életünkben. Jelek vannak, amelyek Istentől jönnek. Tudjuk, merjük megtapasztalni, hogy Isten gondoskodik rólunk!

„Ha kövekkel dobálnak minket, akkor azt ne támadásnak éljük meg, hanem abból építsünk utat, létrát a mennyország felé.”

(Varga László püspök úr)

Biankó felhatalmazás

Eddig szó volt a hétköznapiakban való gondviselés felismeréséről. Szó volt arról, hogy a nehézségekben is jelen van az Isten, azokban is megtapasztalhatjuk, hogyan vezet életünket, hogy szól hozzánk. A következő lépés, hogy én mondom előre ki az igent az Isten tervére. Istennek terve van velünk. Arra hív minket, hogy bocsássuk rendelkezésére magunkat, hogy általunk és velünk nagy dolgokat vihessen végbe. Isten eszközei vagyunk családjában, barátaink körében, munkahelyen, egyetemen, plébániai közösségekben. Nagyon fontos, hogy szeretni tudjuk őket, és egyre jobban. Mindenekelőtt Isten iránti szeretetünknek kell növekednie. Beszéljünk sokat a Szűzanyával azokról, akik körülöttünk vannak, akik ránk vannak bízva. Legyünk kapcsolatban a Mennyei Atyával.

Szeretetszövetséget kötöttünk vele, adjuk neki áldozatainkat és erőfeszítéseinket azzal a kéréssel, hogy tegye meg bennünk a lelki átalakulás csodáját, hogy fejtsse ki szentélyünkben kegyelmi hatását.

Biankó felhatalmazás - igent mondani odaadásunk kifejezésére. Előre igent mondunk mindarra, amit küldeni fog a Jóisten.

Mit is jelent a biankó felhatalmazás? Egy evilági példával hadd érzékeltecsük. A rendszerváltás előtti időkbcs egy katolikus iskolában szigorú szabályok voltak. A külön programokat, a napi rutintól eltérő dolgokat a szerzetes atyák csak szülői engedélyre hagyták jóvá. Abban az időben nem voltak napjainkban használt gyors technikák. Vezetékes telefon, írásban, postai úton... szóval nem volt gyors. Egy kollégista fiú édesanyja kamasz fiának úgy oldotta meg ezt a helyzetet, hogy adott neki év elején 10 db üres írólapot, amit az alján aláírt. A fiúnak csak szükség szerint a lapra rá kellett írnia, fogalmaznia a „szülő által” írt kérést. Egy édesanya a kamasz fiának! Bármit ráírhatott a fia.

De az imáinkban is jelen van ez a feltétel nélküli ráhagyatkozás. Naponta imádkozzuk a Miatyánkban: „legyen meg a te akaratod”. Az angyali üdvözlcsben is ezt a bizalmat halljuk. Lukács evangéliuma „Az Úr szolgálóleánya vagyok, legyen nekem a te ígéd szerint” igent mond mindenre, ami következik. Szent Ignác felajánló imájában is ezt a lelkületet élhetjük át:

„Fogadd el Uram, teljes szabadságomat. Fogadd el emlékezőtehetségemet, gondolkodásomat és akaratomat mindenestül. Mindazt, ami vagyok, és amim csak van, te

*adtad mindenestül. Mindazt, ami vagyok, és amim csak van,
te adtad nekem: én pedig maradéktalanul visszaadom
neked, és teljesen átengedem akaratodnak, hogy te
irányítsd. Nekem csak azt add meg kegyelmeddel, hogy
szeressetek, és elég gazdag leszek, és nem kívánok ezenfelül
mást.”*

Az Ég felé imakönyvben, a Reggel megszentelése
imában így fogalmazza meg Kentenich atya:

Biankó felhatalmazás

Akaratod szerint használj minket,
Schönstatt által újra teljenek meg
a szent Egyház tágas csarnokai,
dicséreted zengjen trónusodig.
Használhatsz munkára bennünket,
keresztet, szenvedést, bajt küldhetsz,
érjen minket bár kudarc vagy siker:
hirdetni akarjuk szeretetedet.

Mit tehetünk? Hogyan?

Az eddig elhangzottakat talán hallottuk már, ismerhetjük.
Valószínűleg semmi újat nem mondtunk. De mitől lesz ez
része az életünknek, hogyan lesz jelen a hétköznapi életben,
mit tehetünk? A gondviselésbe vetett hit váljon
világnézetté! A gondviselésbe vetett veretes hit nélkül a mai
világ már nem talál vissza Istenhez. E nélkül nincs
biztonság az élet bizonytalansága közepette. Egyedül ez ad
bátorságot és erőt ahhoz, hogy Nietzsche szavaival élve: a
„Vezűv közelében házakat építsünk, és bennük nyugodtan
lakjunk”.

Hogy ez a világnézet kialakuljon bennünk, egy pár gyakorlati lehetőség, ami segít ebben:

- esti imában megköszönni minden apró dolgot
- ima nappal is – kinek hol és hogyan alkalmas: rövid fohász, apró csendeket, visszatekintést tartani napközben
- hálafüzet – minden nap leírod, amiért hálát adhatsz
- szentkép, kereszt a munkahelyen, laptopon, autóban...
- figyelni a közvetlen környezetünkben lévőkre, ő általuk is szól Isten, ő bennük is Isten él

Mária, mint a gondviselés gyermeke

Hogyan is néz ki az az ember, aki éli a gondviselést, akinek világnézete a gondviselésbe vetett hit? Olyan, mint a tavorózsa. A tavorózsa szagtalan, igénytelen és hibátlan.

Szagtalan, mert szerény, nem hívja fel magára a figyelmet, nem csap nagy zajt, nem csinál nagy lármát, nem önmaga körül kering, hanem Isten körül.

A Szűzanya: egyszerű, nem beképzelt, nem tartja nagynak magát, egész életében önzetlen szolgálóként élt. Mária: „az Úr szolgálóleánya vagyok, történjék velem szavaid szerint.” /Lk1,38/ Ez áll rám is, akkor is, ha háborús veszély van.

Igyénytelen. Csak lóg a vízben, gyökerei is, kiszolgáltatva a szél, víz játékanak. Mi is ki vagyunk szolgáltatva korunk szelének, viharának. Ne földi igények kössenek le, ezt tudjuk Mátétól: „megkapjuk, amire szükségünk van”.

Szűzanya: „a te akaratod legyen meg, ne az enyém”. Soha nem veszik el az, aki hűséges marad a

szeretetszövetséghez. Mert a szeretetszövetség tesz minket a gondviselés gyermekévé.

Hibátlan. Csodálatos pompájával mindig magához vonzza a tekintetet, embereket. Szeretnék kicsi (gyermek) lenni, de nem azért, hogy magam körül keringjek. Nem a saját erőimre akarok építeni, hanem az örök, végtelen Istenére. A Szűzanyával is hasonló a helyzet. A kicsisége (gyermeksége) miatt tetszett a legjobban Istennek. Mint a gyermek – nem saját erőimre építék, hanem Istenre.

Égfelé imakönyv: A reggel megszentelése c. ima

*„Ha saját erőinkre tekintünk,
elsüllyed minden bizalmunk és reményünk;
odanyújtjuk Neked kezünket Anya,
s kérünk bőkezű adományokat.”*

Ha figyelünk, csendben vagyunk Isten előtt, akkor megtaláljuk Istent életünk minden eseménye mögött. Isten van minden dolog mögött, és szólít bennünket. Igazi igent mondani Isten ránk vonatkozó tervére. És bízhatunk abban, hogy ami naponta velünk történik – legyen az jó vagy nehéz – az benne van az ő tervében. Tudjuk, tapasztaljuk meg, hogy az Isten gondoskodik rólunk.

*“A keresztjeink, nehézségeink nem Isten büntetése,
hanem az út az üdvözüléshez és a feltámadáshoz.”*

(Ludmilla Ulickaja, Daniell Stein a tolmács c. könyvéből)

Kérdések

- Kérdezzük meg egy-egy nehézség esetén: „Uram mit akarsz, ezzel?” Mi lehet a célja a Jóistennek? Mit tegyek?
- Hol volt olyan élethelyzet, amikor észrevettük, hogy az Isten gondoskodott rólunk?
- Mikor vettük észre, melyik élethelyzetben, hogyan gondoskodott az Isten rólunk?
- Mit mond, mondott nekünk a Jóisten egy-egy nehézség által?
- Történetek mögé nézve, mit akar ezzel Isten?
- Időt hagyni a dolgok megértésére.
- Tudunk-e biakó felhatalmazást adni, annak, akit szeretünk? Tudunk-e adni az Istennek?
- Volt már olyan pillanat az életedben, amikor érezted, hogy a Szűzanya az ölében tartott Téged?
- Lányként/Nőként hogyan tudunk befogadóak lenni? Milyen helyzetekben lehet fontos a mi ölelésünk, befogadásunk?
- Szerinted hogyan lehet minden gondunkat, örömünket a Szűzanyára bízni?
- Tudok e gyermek maradni a Szűzanya ölében? Számomra mit jelent a gyermeki lelkület?

Játékok:

- bibliodráma (pl. irgalmas szamaritánus, vagy más történet, ahol egy ember kiszolgáltatott helyzetben van): játszókat el ezt a történetet és beszéljétek meg, kinek mit adott a szerepe
- táborban a húzásnak/angyalzásnak is lehet ilyen vetületet adni (valakit húzok, akit a tábor ideje alatt a szívembe fogadok)
- lánycsoportokon: szintén lehet egymást, vagy egy-egy szándékot a szívünkbe fogadni
- kacsintós játék: Két körben állunk, mindenki befelé fordulva, párok egymás mögött. A külső emberek a párjuk sarkát nézik, kezüket a hátuk mögé teszik. A belső körből valakinek nincs párja, ő kacsintással hív valakit, akinek mögé kell futnia, úgy, hogy a mögötte álló ember ne kapja el. Ha elkapja, helyet cserélnek, ha nem kapja el, a külső ember a belső körbe lép, és ő kacsint.

Alapító okirat – 1914. október 18

Program: Önmegszentelésünk fejlődésének felgyorsítása, és ezáltal kis kápolnáknak zarándokhelyé való alakítása.

Régóta nem láttuk egymást. Először is újra köszöntöm önöket ezzel a szép köszöntéssel: Nos cum prole pia – benedicat virgo Maria! (Kisdedével Szűzanyánk szent áldását adja ránk!) Ezen a helyen most hangzik fel először ez a köszöntés. Hangozzon tovább, zengjen tovább vég nélkül, örökké! Apa, anya és a gyerekek együtt örülnek, amikor végre saját házukba költözhetnek. Még akkor is, ha az kisebb és szegényesebb az elhagyott pompás bérlakásnál. Az a gondolat, hogy ez a mi házunk, minden más hátrányt bőven kiegyenlít. Ezt a tiszta családi örömet élvezhetjük ma mi is. Ez a kis kápolna a mi kis társaságunké, melynek élén Égi Anyánk tevékenykedik. Egészen és kizárólag a miénk. Irigykedés nélkül átengedjük most másoknak a szebb házi kápolnát, eddigi bérlakásunkat. Örülünk, és senki sem

foszthat meg minket ettől az örömtől. Sőt, az öröm mellett még a jogos büszkeség is megdobogtatja ma a szívünket. Mert ezt a szentélyt, amely emberemlékezet óta többé-kevésbé elhagyottan, siváran és üresen állt itt, általunk, a mi kívánságunkra restaurálták és ajándékozták a Szűzanyának. Legalábbis azóta, amióta pallottinusok járnak-kelnek itt, nem láttak ezek a falak szebb berendezést. Nem tekinthetnénk-e ezt az örömteli tényrt fiatal kongregációnk további fejlődését illetően kedvező előjelnek?

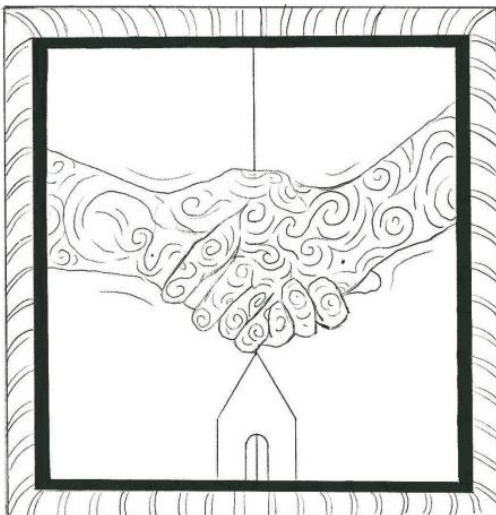
Minden bizonnyal! Nagyszerű vállalkozás lenne, a legjobbak szorgalmára és verejtékére érdemes, ha intézetünkbe egy minden eddigit meghaladó, izzó Mária-szeretetet és az erények megszerzésére irányuló elszánt törekvést vihetnénk. De miért is beszélek olyan óvatosan és tartózkodóan? Elvesztettem volna az önökbe vetett bizalmamat? Meglehet, virágzó kongregációnknak még csak egy töredéke van itt jelen. De a romokon hamarosan majd új élet fakad. Kezessék erről az elmúlt évi hűséges munkájuk, és az elsajátított igazi máriás szellem. Talán a szünidei hétköznapiakban némely eszményük megkopott. Lehet, hogy néhány elvük sem állta ki a gyakorlati élet próbáját, pedig ezt már a sajátjuknak és megváltoztathatatatlannak tartották. De egyvalami biztosan megmaradt, az a meggyőződés, hogy a kongregáció igazi tagjához erkölcsi és vallási nagyság tartozik. És ugyanúgy, mint az elmúlt tanév végén, most is áthat bennünket a győzni akarás, el akarjuk érni kongregációnk eszményét. Nem, nem vesztettem el az önökbe vetett bizalmamat! Biztos vagyok benne, hogy az eddigiekre építve nagy lépésekben haladunk majd előre ebben az évben is, úgy, ahogy azt tavaly elhatároztuk. De nem a hivatásuknak ilyen

lassú kibontakozása és az így létrejövő egyre magasabb fokú apostoli szellem az, amit célul szeretnék kitűzni önöknek. Az én kívánságom sokkal magasabbra mutat. A hivatásunknak megfelelő tökéletességnek és életszentségnek az elképzelhető legmagasabb fokát kell mindannyiunknak elérnünk! Nem egyszerűen valami nagyra vagy még nagyobbra, hanem az elképzelhető legnagyobbra kell teljes erővel törekednünk! Egy ilyen szokatlan követelménnyel érthetően csak szerény kívánság formájában merek előhozakodni.

Ha tudni szeretnék, hogy honnan ered ez a kívánságom, akkor elmondhatom önöknek a szívem titkos tervét. Amikor Péter a Tábor-hegyen meglátta Isten dicsőséget, elragadtatással így kiáltott fel: „Uram, jó nekünk itt lennünk! Építsünk itt három sátrat!” Mindig újra ez jut az eszembe, és már többször is megkérdeztem magamban, hogyan lenne lehetséges, hogy kongregációnk kis kápolnája egyúttal a mi Táborunk is lenne, ahol Mária dicsősége megnyilvánul. Kétségtelen, hogy nem vihetnénk véghez nagyobb apostoli tettet, és értékesebb örökséget sem hagyhatnánk utódainkra annál, mint hogy Úrnőnkét és Nagyasszonyunkat arra készítetjük, hogy különleges módon állítsa fel itt a trónját, ossza kincseit, és valósítsa meg a kegyelem csodáit. Sejtik, ugye, hogy mire célzok: szeretném ezt a helyet egy zarándok- és kegyhellyé alakítani a rendházunk, az egész német tartomány számára, és talán még azon túl is. Tapasztalja meg Mária dicsőségét mindenki, aki idejön imádkozni, és vallja meg: Jó itt lenni! Építsünk itt sátrakat, legyen ez a kedvenc helyünk! Ez egy merész gondolat, a nagy nyilvánosság számára majdnem túl merész, de nem túl merész önöknek! A világtörténelemben

mily gyakran volt a kicsi és jelentéktelen a nagynak és legnagyobbnak a forrása. Miért ne lehetne hát nálunk is hasonlóan? Aki ismeri a kongregáció múltját, annak nem lesz nehéz abban hinnie, hogy az isteni gondviselésnek valami különleges terve van még vele.

Mialatt ezt kimondom, kedves barátaim, érzem, hogy rátaláltam a megfelelő hangnemre. Ugye, hogy a szívük lángot fogott, és a tervemet magukévá tették?! Rábízom tehát önökre ezt a merész tervet a kivitelezéssel

együtt, és nem habozom ezt a krónikánkba is beleírni. A későbbi generációk ítélkezzenek majd felettünk! Vajon elérjük-e a célunkat? Amennyiben rajtunk múlik – és ezt már nem ingadozva vagy kételkedve, hanem teljes bizalommal mondom –, mi nem fogunk semmit sem elmulasztani. Ahogy szent Alajos, a mi második védőszentünk számára egy firenzei Mária-kápolna volt az életszentség bölcsője, számunkra ez a mi kis kápolnánk legyen ugyanez. S ez az életszentség majd szelíd kényszerítő erővel hat égi anyánkra, és levonja őt ide, közénk. Több mint öt évszázaddal ezelőtt történt. Véres háború dúlt a franciák és angolok között. Franciaország már-már teljesen elesett. Ebben az időben egy egyszerű

falusi lány Normandiában azért ostromolta buzgó imában a Szűzanyát, hogy mentse meg a királyukat. Egyszerre csak megjelent neki Szent Mihály arkangyal, és így szólt hozzá: „Az, akit a nagy Isten az anyjának ismer el, megparancsolta nekem, hogy jöjjek el Hozzád ezzel az üzenettel: Ragadj kardot, öltö pánccal, és véd meg az igaz ügyet! Az ellenségtől felszabadítod majd Orléans városát, és elvezeted a királyt Reims-be, a koronázásra. A fierbois-i Katalin templomban, az oltár mögött elásva van egy kard. Vetesd ki, és ezt kösd föl!” A lányt Jeanne d’Arc-nak hívták, a történelemben az Orléans-i Szűz néven ismerik. X. Pius pápa 1909. májusában avatta boldoggá.

Úgy érzem most, mintha kedves Nagyasszonyunk itt, az öreg Szent Mihály kápolnában a szent arkangyal szájával hozzánk is szólna: „Ne okozzon gondot nektek a kívánságtok teljesülése. Ego diligentes me diligo. Én is szeretem azokat, akik szeretnek engem. Bizonyítsátok be először, hogy valóban szerettek, hogy komoly a szándékotok! Most van erre a legjobb alkalom. Ne higgyétek, hogy a mai komoly és nagy időkben valami rendkívüli dolog az, ha a magatokkal szemben támasztott követelményeket a korábbi generációkénál magasabbra, sőt a legmagasabbra fokozzátok. Az isteni gondviselés terve szerint a világháború a maga hatalmas impulzusaival rendkívüli segédeszköz lesz az önmegszentelések művében. Ezt az önmegszentelést követelem meg tőletek. Ez az a páncél, amit fel kell öltönetek, és ez az a kard, amellyel a kívánságaitokért harcolnotok kell! Gyarapítsátok hát szorgalmasan a kegyelmi tőké! Szerezzetek sok érdemet hűséges és még hűségesebb köteleességteljesítés által, buzgó imaélet által, és bocsássátok azokat a

rendelkezésemre! Akkor szívesen idetelepszem közétek, és bőkezűen osztok adományokat és kegyelmeket. Akkor a jövőben majd erről a helyről magamhoz vonzom az ifjú szívűeket, és úgy nevelem őket, hogy hasznos eszközökké váljanak a kezemben.“

Joseph Kantenich 1914

**Eszköz-keresztút, V. állomás:
Cirenei Simon segít Jézusnak vinni a keresztet**

Előim.: Imádunk Téged, Üdvözítő Jézus Krisztus,
Mind: aki értünk meghaltál a kereszten.

1. kórus:

Az Apa kívánsága szerint nem szabad vállalnod,
hogy a nehéz keresztgerendát egyedül vidd a válladon:
Cirenei Simont küldi Hozzád, aki könnyebbséget,
bátorítást és nyugalmat hoz Neked.

Simon először akarata ellenére segít,
de hamarosan érzi, hogy isteni erő árad Belőled.
Oly hatékonyan formálsz őt hasonlónak magadhoz,
hogy mindenben lehet a Te képmásod.

2. kórus:

Így adhatják ma a vállukat Neked,
hogy vigyék a megváltás jelét Veled
azok, kiket az Apa a Szentlélekben öröktől fogva
a világ világosságának és sójának választott.
A sárkány akadályozza ugyan, hogy igyák kelyhedet,
melynek alján mennyei gyöngyök fénylenek,
de Te őket is, mint Mátkádat, magadhoz hasonlónak teszed:
győzedelmessé létükben, tetteikben és szenvedésükben.

Előimádkozó:

Köszönöm, hogy naponta adhatom Neked
vállamat a kereszthez, mely hordozza az életet.
Alakíts engem ezáltal a Te képmásoddá,
mely gyermekien mindig teljesíti az Apa kívánságát.

Mindnyájan éneklik:

Hadd váljunk Általad az Apa eszközévé,
építsük föl itt a földön Schönstatt-birodalmát
a Szentlélekben Anya-Jegyeseddel
mint a melléd rendelt kigyótipró nővel. Ámen.

Joseph Kentenich 1944

Hogyan éljük meg a Szűzanyával kötött szeretetszövetséget házaspárként

Minden reggel a felajánló imánkkal szoktuk kezdeni a napot, amit egy kicsit átalakítva mondunk. „Úrnőm és anyám, egészen felajánlom magamat neked. Odaadáson tanúsítására, ma neked szentelen szememet, fületem, számat, szívemet, kezeimet és egész lényemet. Mivel tehát a tied vagyok jó Anyám, őrizz meg engem és használj, mint birtokodat és eszközödet! Amen.”

A mi évfolyameszényünk („Csodálatos Anyánk Kezei”) azt jelenti számunkra, hogy Mária kezeiként tevékenykedünk a világban. Ezt a gondolatot házaspárként is magunkévá tettük. Nem mondhatjuk azt, hogy a Szűzanya kezei finom kezek. Hegedülni, zongorázni azt szívesen, de krumplit pucolni már nem!

Arra használ bennünket, amire szeretne. Néha ez nehézséget okoz, amikor olyanra akar használni bennünket,

amit mi nem szeretnénk. Gyakran előfordul, hogy eltervezünk valamit, majd kapunk egy telefonhívást, melyben olyasmit kérnek tőlünk, ami megghiúsítja eredeti tervünket.

Ilyenkor jön az újratervezés. A GPS-ben általában női hangok irányítják az utasokat. Mi a Szűzanya hangját állítottuk be alapértelmezettnek. ;) Az, hogy mindent megpróbálunk a Szűzanyához kapcsolni, segít abban, hogy életünk ne hasadjon szét egy világi és egy vallásos életre.

Szeretetszövetségkötés a koronázási ünnepségen

Korábban sokat hallottam már a szeretetszövetségről, de nem igazán gondolkodtam azon, hogy megkötném e. Nem értettem a lényegét. Úgy gondoltam, hogy az „Úrnőm és Anyám...” kezdetű imát a szövetség megkötése nélkül is tudom imádkozni. Akkor minek ennek akkora feneket keríteni...

Az idei lánytáborban viszont a Nővér előadásából valami megragadt bennem. Azt mondta, hogy a szeretetszövetség egy kicsit hasonlít a bér málkózásra. Én nyolcadikban voltam bér málkozó. Egyáltalán nem tulajdonítottam neki nagy jelentőséget. A hittanosok közül mindenki bér málkozott, így én is. Szép volt, még egy szivárványt is küldött a Jóisten, de a lényegét egyáltalán nem éreztem át. Azóta többeken látom, hogy milyen gondosan kiválasztják a bér maszülőt, a nevet, a helyet... Én ebből kicsit „kimaradtam”. És ezt nagyon sajnálom, ahogy azt is, hogy a bér málkásomra még egyáltalán nem voltam lelkileg felkészülve. Ebből kiindulva fogalmazódott meg bennem a táborban, hogy szeretném megkötni a szeretetszövetséget.

Hogy ténylegesen, teljesen felkészülve is kössek egy szövetséget az Égiekkel. Kiderült, hogy Ilusban is hasonló gondolatok merültek fel. Pár napon belül beszéltünk is a nővérrel, és láttuk, hogy a koronázási ünnepség lenne a legalkalmasabb.

A Szűzanyának egy különösen szép műve, hogy ez a vágy pont most ébredt fel bennünk, hiszem már meg volt szervezve számunkra egy utazás Schönstattba. A tíz nap alatt, amit kint töltöttünk, rengeteg minden megváltozott bennem. A hitem, és a Gondviselésbe vetett bizalmam megerősödött. Kezdtém úgy érezni, hogy a helyemre kerülök lassan. Csodálatos volt megtapasztalni a Szűzanya jelenlétét, a Jóisten szeretetét. Kicsit megnyugodtunk, kicsit el voltunk zárva a külvilágtól (a Wifi hiány miatt is), magunkra, egymásra és a Szűzanyára tudtunk figyelni. Hatalmas erőt kaptam, és a felfogásom az életről is nagyon megváltozott.

Teljes bedobással kezdtünk készülni a szeretetszövetség megkötésére, és így egyben a koronázási ünnepségre. Egy hosszú, izgatott várakozás következett. Nagyszerű élmény volt felfedezni és megtapasztalni, hogy mennyi mindenért lehetek hálás, mennyi mindent kaptam, hogy szükség van rám is, mindenkire, hogy mindennek értelme van. Jó volt meglátni a mindennapok kisebb nagyobb csodáját. Szinte egy új világ nyílt meg előttem.

Talán a felkészülési folyamat volt a legjobb az egészben. Ahogy egyre jobban megismerhettem saját magamat, schönstattot, Isten tervét... A koronázási ünnepségen így nem csak a Szűzanyát koronázhattam meg életem királynőjének, hanem az egész folyamatnak a megkoronázása volt a szeretetszövetség megkötése. A mise

után beszélgettük az Ilussal, és rá kellett jönnünk, hogy valami nem véget ért (a felkészülés folyamata), hanem most kezdődik... Most kezdődik, hogy a Szűzanyát még inkább bevonjuk a mindennapjainkba, igyekszünk észrevenni az apró jelzéseit, a nehézségeinket vagy éppen örömeinket az Ő kezébe adjuk, elfogadjuk amit kapunk, teljesen megbízunk Benne – és abban ahogy vezetget minket életünk útján, és bátran kimondhatjuk, „Semmit Nélkülöd, semmit Nélkülünk”.

Szeretetszövetségem

A szeretetszövetséget 2014 október 18-án kötöttem meg Schönstattban a 100 éves Jubileumon több nemzet fiataljával együtt. Ekkor volt egy fordulópontra az életemben. Úgy éreztem, hogy egy szorosabb, baráti kapcsolat alakult ki köztem és a Szűzanya között. Szerettem volna elmélyíteni Vele a kapcsolatomat a szeretetszövetség által.

A szeretetszövetség számomra az jelenti, hogy a nehézségeimet, félelmeimet és önmagamát teljesen felajánlom a Szűzanyának. A kezét fogva járom az utat.

A rohanó hétköznapiakban sokszor elfejtem, hogy mit is jelent ez a szövetség. Hogy ez a szövetség kétirányú a Szűzanya és köztem, ezért a kapcsolatért tenni kell.

Naponta többször is elszoktam mondani a Szentelési imát.

A kedvenc részem az imában a „ma Neked szentelem szememet, fületem, számat, szívemet és egész lényemet.” Reggel munkába menet szoktam elmondani a napban először a szentelési imát. Fontosnak tartom, hogy tudatosítsam magamban, hogy hálás lehetek, hogy láthatom

az előttem tárulkozó helyeket, figyeljek ma arra, hogy mit hallok a környezetemben, amit nekem mondanak, a Jóistent halljam meg. Figyeljek arra, hogy mit mondok az adott szituációkban, mi hagyja el a számat, nyitott szívvel járjam az utakat és egész lényemmel jelen tudjak lenni a munkahelyemen és a barátaimmal való találkozások során.

„Mater perfectam habebit curam!”

Mit is jelent ez pontosabban számomra? Nehéz időkben sokszor csak felírtam magamnak ezt a három betűt: MHC. Ezzel tudtam, hogy jó kezekben vagyok, és végtelen megnyugvás töltött el. Az egyetemen a legnehezebb vizsgáimat a pandémia miatt otthon teljesítettem, videohívásban kellett felelni. Mindig kiraktam az MTA képet magam elé, a laptopom mellé, és így vizsgáztam a Szűzanyával együtt! Legnehezebb félévem volt, de a legjobb eredményeket értem el, és ez biztosan nem az én érdemem! Hihetetlen élmény volt ilyen formában is megtapasztalni a gondviselést, és egyre jobban vágyódtam még szorosabb és személyesebb kapcsolatra Máriával.

És talán ezzel a mély vágyódással indult el az utam a szeretetszövetségig. Szintén a Szűzanya munkájának tekintem, hogy csatlakozhattam a következő Portréning csoporthoz. Úgy érzem rengeteget tudtunk egymástól tanulni, és közelebb kerülni az égiekhez. Nagy kegyelem, hogy ezekkel a barátaimmal együtt köthettem meg a szeretetszövetséget Schönstattban, az Összentélyben. A felkészülés útja is nagyon átformált, hiszem, hogy ez az út kellett, hogy őszintén és tiszta szívemmel oda tudjak állni a Szűzanya elé. Volt bennem félelem, hogy méltó vagyok-e én erre a szövetségre. Ugyanakkor egyszerre örömet és bátorságot éreztem, amikor szembenéztem az előttem álló

kihívásokkal. Nehéz leírni pontosan mik is kavartak bennem. És attól a naptól kezdve eszköz lettem, maga Szűz Mária eszköze.

Én naiv ember, gondoltam, hogy na akkor forog tovább a világ, akkor majd jobban odafigyelek a lelki napirendre, lelki vezetőmmel havonta beszélgetek, de úgy „nagy változás” miért is lenne... Égi édesanyám ezt kicsit máshogy gondolta. Egy hónapon belül már annyi meghívást kaptam különböző feladatokra, ahol eszközként szolgálhattam Szűzanyámat, hogy már alig tudtam saját kezemben tartani, de mindenhez kaptam elegendő ötletet és tanácsot, de legfőképp energiát! Én Őt választottam, mint reményt és biztonságot, Ő meg kiválasztott engem, hogy fény legyek az embereknek. Nehéz ezekre a hívásokra kimondani az Igen-t, és azt, hogy legyen meg a Te akaratod. A szeretetszövetségben fizikálisan, én gyarló ember is megélhettem, a „Semmit Nélküled – Semmit Nélkülünk” jelmondatot szó szerint. Ez egy hatalmas Istenélményt adott. Számomra a szövetség ezt jelenti: nem vagyok egyedül! Minden nap lehetőségem van a Szűzanyával felvenni a szemkontaktust, és vele együtt alkotni valami igazán szépet Istenért! Micsoda erő ez, milyen nagy kegyelem, hogy mindig van kire támaszkodni. Identitásomban és értékrendszeremben magabiztosabb lettem, ki tudok állni saját meggyőződéselem mellett, mert tudom, hogy kapok a Szentlélektől gondolatokat, amelyekkel hathatok az emberekre.

”A szeretet törődésből él, a törődés táplálja és megőrzi a szeretet.” A szeretszövetség által kapott kegyelmeket egy életre megjegyeztem, és lendületet kaptam küldetésemben. Igyekszem táplálni a kapcsolatomat Égi Édesanyámmal,

tudom, hogy nála van a kormány, Ő irányít, mint egy robotpilóta! Nekem csak az ülésen kell ülnöm, és elfogadni az utat, amire vezet.

Biztos vagyok ebben, mert „Mater perfectam habebit curam, et victoriam!”

Szövetség

A szövetség egy fontos bizalmi kapcsolatot jelent két személy között. Én a Szeretetszövetség szót nagyon szeretem, mert ez határozza meg számomra, hogy ki vagyok. – Én Isten Napraforgója, Szűzanya Szeretetlángja vagyok. –

A Szövetség már a fogantatásunk pillanatában létrejön Isten és én/keztem/mi köztünk, de először a Kereszttségben pecsételődik meg. Aztán a Bértelésben, Szeretetszövetség kötésben, Házasságban és még sorolhatnám...

Nekünk, embereknek szükségünk van arra, hogy megújítsuk, Isten megújítsa velünk a Szeretetszövetségét, ugyanis hajlamosak vagyunk a sarokba söpörni, mert éppen fontosabb dolgunk akadt az anyagi világban, mint Isten. Ez nagyon szomorú és Istent is mélyen elszomorítja. A Szeretetszövetség segít abban, hogy Istent tegyük az első helyre, mert ezáltal az Isten által kijelölt úton tudunk járni.

Szeretnék egy kicsit mesélni arról, hogy én hogyan éltem meg a Szeretetszövetség-kötést. Nyáron, Schönstattban kötöttem meg Szűzanyával a mély Szeretetszövetséget, amelyre már régóta vágytam és egy fontos mérföldkő lett az életemben. Csodálatos volt érezni, hogy amikor készültem a Szövetségkötésre, akkor a Szűzanya láthatatlan kezei vezettek mindenhová, ugyanis fontos eszközének választott

ki (ahogy mindenkit!!). Vezetését már több éve érzem (persze fogantatásom óta vezetett, csak bennem nem tudatosult). Gyönyörű és felfoghatatlan érzés volt, amikor mondtam a megírt imámat az Összentélyben, így kötve a Szeretetszövetséget, éreztem Isten és a Szűzanya jelenlétét. Szinte olyan volt, mintha a kezük ott lett volna a vállamon, közben megérintették a szívemet csodálatos Szeretetükkel. Elmondhatatlan érzés. Szeretni és Szeretve lenni. Ez létünk alaphangja.

Egy 9 éves lány, aki nyáron kötött Barátságszövetséget a Szűzanyával, megfogalmazta: „Szűzanya nekem jó barátnő, akivel mindent megbeszélhetek, még a rossz dolgokat is. Velem van mindig és segít. Fontos az életemben és nagyon szeretem Őt.”

Én ezt érzem a mai napig, hogy Szűzanya és Jézus itt állnak mögöttem és belesuttogják a szívembe lágyan, hogy "Szükségünk van rád, kis Napraforgónk. Legyél hasznos eszköz, amely elvisz bennünket az emberekhez! Legyél mindig nyitott meghallani és befogadni szavunkat, nyisd meg nekünk szívedet." Csodálatos érzés.

Ma, amikor visszagondolok a Szeretetszövetség-kötésem pillanatára, nagyokat dobban a szívem örömében.

A szövetségkötés egyben a BOLDOGSÁG megtalálása is. Rátalálni Arra, Aki igazán fontos az életben: Istenre.

A Szövetségnek BIZALOM az alapja. Bízni feltétel nélkül Isten gondviselésében. Semmi nem történhet velem anélkül, hogy Isten ne tudna róla. Egyben a szövetség KÖTELESSÉG is, megfelelni, teljesíteni Isten akaratát.

Az én nagy célom, hogy elmondhassam, hogy "Élek, de már nem én, hanem Krisztus él énbennem." /Gal 2,20/ Így próbálom élni a mindennapjaimat, igyekszem figyelni arra,

hogy Isten most mit kér tőlem és a Szentlélek segítségével követni hangját.

Kívánom Neked, hogy saját életedben felfedezd, hogy Szűzanyának szüksége van Rád, Te is Isten hasznos eszköze vagy. Mélyítsd el kapcsolatodat Istennel, Ő legyen első az életedben. SZÖVETSÉG ISTENNEL = SZÖVETSÉG SZERETETTEL. Ennél nagyobb ajándékot nem is tudnék elképzelni.

Viszonozd Isten veled kötött szövetségét!

„Nézzétek, szövetséget kötök veletek, s utánatok utódaitokkal és minden élőlénnel, amely veletek van: a madarakkal, a háziállatokkal s az összes mezei vaddal, mindennel, ami kijött a bárkából, a föld minden állatával. Megkötöm veletek szövetségem, többé nem törölök el minden lényt a földről vízőzönnel, és nem jön olyan áradat, amely elpusztítja a földet.” Aztán így szólt Isten: „Ez legyen jele a szövetségnek, amely fennáll köztem és köztetek, meg a veletek levő minden élőlény között minden nemzedékre: szivárványt helyezek a felhőkbe: ez legyen a szövetség jele köztem és a föld között. Ha összegyűjtöm a föld felett a felhőket és a szivárvány megjelenik a felhőkön, akkor megemlékezem szövetségemről, ami fennáll köztem és köztetek, meg minden élőlény és test között.”
/Ter 9,12-15/

Kérdések:

- Mit jelent számomra a ‘máriás szellem’, amelyről Kentenich atya beszél?
- “A világháború a maga hatalmas impulzusaival rendkívüli segédeszköz lesz az önmegszentelések művében. Ezt az önmegszentelést követelem meg tőletek.” - Mik az én eszközeim az önmegszentelésre?
- Volt-e olyan esemény vagy időszak az életemben, amikor a szereteszövetséget különösen intenzíven éltem meg? Mi hozta hozzám közel Máriát?
- Mit tehetnék, hogy (ismét) átéljem ezt az állapotot?
- “A hivatásunknak megfelelő tökéletességnek és életszentségnek az elképzelhető legmagasabb fokát kell mindannyiunknak elérnünk!” - Mit jelent ez az én életemben? Mi volna az életszentség legmagasabb foka? Mit tehetek azért, hogy ezt elérjem?
- “Bizonyítsátok be először, hogy valóban szerettek, hogy komoly a szándékotok! Most van erre a legjobb alkalom.” -
- “Erről a helyről magamhoz vonzom az ifjú szíveket, és úgy nevelem őket, hogy hasznos eszközökké váljanak a kezemben.” - Észrevettem-e már, hogy a Szűzanya eszközként felhasznál engem?

Továbbadjuk a tüzet

Azon a ponton, amelyen saját szívünk lángra gyulladt, előfordulhat, hogy másokat is lángra tudunk gyújtani, ami azt jelenti, hogy apostolok leszünk.

Pünkösdi erőt ad a küldetéshez

Tekintetünk szívesen elidőzik az utolsó vacsora termében. (...) Fülünkben és szívünkben cseng a felhívás: vonuljatok vissza az utolsó vacsora termébe és várjatok, amíg a Szentlélek a magasból elérkezik. Ő erővel tölt majd el, hogy kivonulva tanúságot tegyetek. (...) Így minden alkalommal, amikor együtt vagyunk, megújul a pünkösdi élmény.

Így körbevesz minket az őskeresztények lelke, de az őskeresztények küldetése is. Tehát bárhova megyünk, ahol alkalmunk adódik, tanúságot teszünk Krisztusról, (...) hogy lelki nyugalommal, de tetterősen, bátran és sikeresen Istenhez, Krisztushoz vezessük az embereket. Ennek

örülünk. Szeretnénk közösen átgondolni azt, honnan kapta az őskereszténység azt a meghatározó erőt, (...) hogy tanúságot tegyen Krisztusról. Pünkösöd, a pünkösdi vihar, a pünkösdi kegyelem mindannyiukra leszállt. (...) Pünkösöd megújult bennünk, és folyamatosan megújul bennünk.

Joseph Kentenich 1934

Legyünk élő tanúk

A mély átalakulásban (...) Krisztus élő tanúja vagyok. (...) Ha részt vehetek a nevelésben, akkor szavaim és tetteim által eszményi tanítónak kell lennem. Általában fontos az, hogy a hivatásunkban szorgosak legyünk. A családunk tanító és nevelő mozgalom. Mindannyiunknak valamiféleképpen nevelőkké kell válnunk, mindenkinek a maga helyén, mindenkinek a maga nemében.

Sikertelenség és hálátlanság – mit kezdjünk vele?

Előfordulhat, hogy meglep majd az üldöztetés, a sikertelenség, magával ragad a hálátlanság és az elutasítás vihara. A vihar ilyen vagy olyan formát ölthet. Az apostoli tevékenységünk, a tanúságtételünk, a munkánk, a létünk Krisztusért sok akadályba és nehézségbe ütközhet. Nem látjuk-e, amint az Üdvözítő a háborgó vízen a saját nehézségeink és üldöztetéseink szimbólumát dokumentálja? Hogyan kell viselkednünk ezekben a megpróbáltatásokban? Hogyan viselkedjünk az apostoli tevékenységünk során? Ha teljesen magunkénak tudjuk az őskeresztények lelkületét, akkor hármass irányvonalat kell szem előtt tartanunk. Hatékonyságukat hallgatással, szeretetteljes türelemmel és mélyreható imalelkülettel kell gyümölcsözővé tennünk.

Hatékony hallgatás által

Krisztus, (...) akinek a példája életünket meghatározóan átformálja, hallgat. Egy bizonyos lelki nyugalom veszi őt körül. (...) Az őskeresztényeken gyakran csodálkoztak, és egy szent borzongás hatotta át a tömeget, amikor észrevették, hogy életükben isteni erő működött. Érezni lehet: (...) itt van valaki, akit isteni erő hordoz. A hallgatás segít a tengeren lévő vihart lecsendesíteni. (...) Azoknak az embereknek, akik a világtörténelem eseményeibe beavatkoznak, egyre inkább nagy és önzetlen hallgatásra kell nevelniük önmagukat.

Hatékony a türelem által

Azok, akik a mindennapi élet forgatagának résztvevői, napról napra átélhetik, milyen minimális a vallásos nyitottság. (...) Ha különböző helyzetekben az emberek a vetőmagokat gyorsan be is fogadják, azok ugyanolyan gyorsasággal el is tűnnek. Ilyenkor előfordulhat, hogy a hitünk olyan hatalmasnak tűnhet, hogy az idegpusztító, centrifugális áramlat ellenére a feladatunknak érezzük azt, hogy a világnak ismét odaajándékozzuk a kereszténységet. (...) Ehhez isteni türelemre van szükségünk (...) lényegünk tartozékai a hallgatag magány mellett a fáradhatatlan türelem, amely az apostoli gondolkodáshoz és tevékenységhez elengedhetetlen. (...) Ezt a türelmet azonban nem kaphatjuk meg, ha napról napra nem mártózzunk meg az isteniben, ha nem csatlakozunk napról napra ismét Krisztushoz. Milyen türelemre volt szüksége Krisztusnak az apostolokhoz? Milyen türelemre van szüksége hozzánk? Ez az isteni türelem alapvető tulajdonságunk kell, hogy legyen. (...)

Hatékony az ima által

Az imában kettesben vagyok Istennel. Istennel teljesen összekapcsolódva kell éreznünk magunkat. Enélkül az állandó istenkapcsolat nélkül elképzelhetetlen, hogy a feladatunkat ebben a nehéz időben akár csak részben is meg tudjuk oldani. Ha nem Isten tevékenykedik általunk, ha nem dicsőül meg a tehetetlenségünkben az ő hatalma, ha ezt az isteni erőt nem hozzuk le ismételtén a mennyből, akkor a hitünk csak fantázia. Mi nem a saját természetes tulajdonságainkban hiszünk, és nem erre építünk. Ha bátor hitbeli lelkülettel kimegyünk, hogy a feladatunkat részleteiben megoldjuk, akkor ezt azért tesszük, mert egyszerűen hisszük, hogy Isten mindenhatósága a mi tehetetlenségünkön keresztül megdicsőül.

Joseph Kentenich 1934

Cselekvő hit – Mit kér Isten most?

Semmi kedvem tanúságtételt írni a Lányok könyvébe a cselekvő hitről. Meg időm sincs. Meg alkalmatlan is vagyok rá, nem jut eszembe semmi. Egyszerűen nemet mondok a kérésre, majd a főszerkesztők keresnek valaki mást.

Egyáltalán, mi az a »cselekvő hit«?

Alapítónk, Kentenich atya számára - aki két lábbal a földön állt, miközben a túlvilágot ugyanolyan kézzelfogható valóságnak élte meg, mint az őt körülvevő tárgyakat-, központi téma volt, hogy hitünk ne a vasárnapi szentmisére és néhány vallási cselekedetre korlátozódjon, hanem itassa át a mindennapjainkat, az életünket. Nem csoda, hogy a Schönstatt Közösség egyik első, magyarul kiadott könyve a »Szentség a hétköznapiakban« volt. Ez egy nehezen

olvasható olvasmány, az jut el a végére, aki szereti a kihívásokat és kitartó a nehézségek között. Pont, mint élő hit alapján cselekedni és így szentté válni – az sem kis kihívás, és egy egész életen át ki kell tartani a törekvésben! A hit cselekedetek nélkül holt dolog, mondja Jakab apostol. Na jó, akkor cselekedjünk!

„Tegyetek meg mindent, amit mond!” - szólítja fel Mária az embereket Kánában. „Na jó, de mit mond?” - kérdezhetjük. Már az is nagyon jó, ha gyakran feltesszük ezt a kérdést. Sokan esünk abba a kísértésbe, hogy valami nagyra várunk, „igazi” feladatra, ahol megélhetjük a nagyságunkat, egy igazi jótékony kaland volna fogunkra való! Pedig ha feltesszük a kérdést – Mit kérsz tőlem Istenem éppen most? Általában halkán halljuk és könnyű elhessegetni a finom hangot: mondj már neki valami békülő szót; simogasd már meg egy kicsit; állj bele abba a tanulásba, ne halogasd tovább; mosolyogj rá légszri; teregesd ki; ülj le vele játszani; fogd vissza a kikíváncozó beszélést; mondd el neki, hogy tetszik neked, amit csinált; ne a telót simogasd, olvass inkább a Lányok könyvéből; írd már egy kis tanúságtételt a Lányok könyve 2023-ba, hogy legyen mit olvasniuk!

Hát jó, jöjjön egy kis történet:

Amióta Gertrud-Mária nővér és Kentenich atya útmutatása alapján bevezettem életembe a Lelki NapiRendet, azóta végre minden nap olvasok a Bibliából. S előfordul, hogy nagyon tisztán hallok azt a halk hangot, ami konkrét cselekedetre indít. „Mert ez a tiszta és szeplőtlen vallásosság az Isten és Atya előtt: meglátogatni az árvákat és özvegyeket” - olvastam Jakab apostol levelében Isten üzenetét. Aki így folytatta:

- Most, hogy újra kisbabád született és otthon vagy, sétálj le Erzsi nénihez, hiszen nemrég halt meg a férje, biztos örülne neked!

- Één?? De hát még sosem voltam nála, nem is ismerem annyira, csak köszönni szoktunk egymásnak az utcán!

- És? Aranyos néninek tűnik, nem? Olyan kis jólelkűnek.

- Jójó, de még sosem beszélgettem vele. Mit mondjak neki, miért jöttem?

- Szerintem nem egy bonyolult dolog lesétálni a babával a falu végére és bekopogtatni a nénihez pár kedves szóval.

- De olyan furán érezném magam! Elég ciki, de még sosem csináltam ilyet. Ilyen jótekonyság-szagú látogatást.

- Az tényleg ciki, Kedvesem, azért is volna jó elkezdeni. Na? Ott a kisbaba, az mindig jó téma, légy bátor!

Hát így. Isten noszogatására Erzsi néninek látogatói jöttek: egy zavarban lévő anyuka és egy egyházas kisbaba. Tényleg nem volt bonyolult dolog. Vittem neki gyertyát ajándékba és megkérdeztem, hogy lenne-e kedve rózsafüzért imádkozni velem a férjéért. Imádkoztunk, beszélgettünk, gyönyörködtünk a szuszogó újszülöttben. S rendszert csináltunk ebből. Aztán mikor intézményesült az összes gyerek, akkor néha délutánonként együtt mentünk le, kiültünk a kertbe, beszélgettünk, vagy csendben voltunk. „Azután meghallottuk az Úristen lépteit, aki a nappali szellőben a kertben járkált.”

Cselekvő hit – belső munka

Az a hit, amelyik nem cselekvő, hasonlít az elásott talentumokhoz. A hitnek végtelen mélysége van. Úgy gondolom, hogy vannak nagyobb mérföldkövek,

vízválasztók, amikor igazán próbára teszi a Jóisten a hitünket. És ezek a mélypontok fordulópontokká válhatnak az életünkben, ha a végsőkéig a hit szemüvegén keresztül szemléljük a helyzetünket. Az erős és a felszínes hit ezekben a helyzetekben válik ketté. Mert mind tudjuk milyen könnyű hálásnak lenni, bízni a Jóisten tervében, mikor látszólag minden jól halad. Nyilván a könnyű az egy relatív kifejezés itt, hiszen mindenkinek máshol van nehézsége, de talán hamarabb észrevevessük a Jóisten ténykedéseit egy verőfényes nap, mikor sikerül egy dolgot vagy egy vizsga, egy jó találkozás történik, pozitív dolgok vesznek körül. Biztos tapasztalta már mindenki, hogy ez az állapot nagyon könnyen és nagyon hirtelen el tud illanni valami váratlan esemény hatására, ami „keresztbe húzza a számításainkat”. Ilyenkor az önsanyargatás mellett az istenkapcsolat is törékennyé válik. Kérdések merülnek fel. Dühös lesz az ember. A váratlan esemény megint a határainkat feszegeti, megint úgy érzed, hogy összedől minden. Ez az állapot valójában a hit kapuja. Ezek a legmélyebb pontok, mikor az Isten azt kéri, hogy bármi történik, a fókusz maradjon Rajta. És milyen nehéz is ez valójában. Olyankor ragaszkodni a hitünkhöz, amikor hihetetlen dolgok történnek. Ez kemény munka. És ekkor válik a hit cselekvővé. Hiszen ekkor alakul ki a kihívás, amire megoldást kell találni. Ilyenkor a legzsigeribb szintről, embert próbáló erővel és elszántsággal kell ragaszkodnunk az Istenhez, a hitünkhöz, a vázunkhoz. Ekkor minden cselekedetben megmutatkozik, hogy a hitet választod, és az is, ha nem. És ha a körülmények ellenére a hited mozgatja a cselekedeteidet, az életviteled tanúságtétellé válik. Mondanom sem kell, hogy ez nem

marad rejtve a többi ember előtt sem. A cselekvő hit önmagunkban kezdődik tehát. Azután pedig mások számára tanúsággá válik, ami pedig egy láncreakciót indít el és ki tudja hány embert mozgat meg. És mindez egyetlen lépéssel kezdődik el. Hogy „csakazértis” hiszel, csak azért is türelmes maradsz a körülötted levőkhöz, csak azért sem fogod hagyni, hogy kimozdítson a szél a helyedről. Kedves maradsz és gyöngéd. Segítőkész és derűs. Mert a hited a vázad, a gyökér, ami megtart bármilyen viharban.

Cselekvő hit – önkéntesség Kárpátalján

Az Eucharisztikus kongresszus után a sok munkától fáradtan, de lelkileg feltöltve váratlanul ért az október sivársága, és a rajtam eluralkodó depresszió. Mint egy nagyon jó lánytábor utáni hiányérzet, amikor hazaérkezésünkkor arcul csap a szomorúság, mert hiányoznak azok, akikkel az élményeken osztoztam. Mi ez az üresség, ami eluralkodik bennem? Tenni vágytam, de úgy éreztem, mozdulni sem tudok. Lassan egy vágy bontakozott ki: elmegyek Kárpátaljára és jól ‘megönkénteskedek valakit’, ha akarja, ha nem. Ezt a halk vágyamat el is felejtettem, és lassú hétköznapiakban őrlődtem a karácsony felé, gyatra, tehetetlen imaélettel. Csodálatos karácsony volt, Jézus maga jött el hozzám a sivatagomba, de az ünnepi napok után újra ugyanaz az imádságra képtelenség volt bennem.

Két évvel azelőtti újévi fogadalmam megvalósítását elkezdtem, és kézbe vettem az ajándékba kapott, porosodó gitáromat, hogy az imaéletem otthoni része lehessen a zene. Lánytáboros lányom tanította az első akkordokat és egy

taizéi éneket, amit később elunva a „Teremts bennem tiszta szívet” dal váltott fel. Ezt játszottam minden nap reggel-este fél órát, és ennyit tudtam imádkozni.

Február elseje volt. Hittanon szentségimádás közben 10 zsoltárból kellett választani, mivel elmélkedünk. Ráböktem egyre, és izgatottan kezdtem olvasni. Hosszú hónapok sivársága után ott voltak Isten szavai, amivel válaszolt nekem: Teremts bennem tiszta szívet Uram, az erős lelket újítsd meg bennem. Az 51. zsoltár szavai mélyen a szívembe hatoltak, úgy éreztem, válaszol: Maris, hallom az imád, figyelek Rád, akkor is, ha Te azt hiszed, „csak ennyit” tudsz adni. Az imaéletemben újra találkoztam Vele, elmúlt a sivatag.

Február 24-e volt. Reggel 7-kor olvastam a híreket. Oroszország megtámadta Ukrajnát. Könnyek között, aggodalmakkal tele ültem a házi szentélyembe, majd ragadtam meg a telefont és kezdtem hívni a kárpátaljai barátaimat, kit honnan kell menteni. Egy hete én még ott síeltem.

Egész hétvégén Veszprémben dolgoztam, és örült tempóban bújtam a híreket, hátha ezzel bármit is tehetnék. Még otthon, indulás előtt, elkértem a nővéremtől a Kápolna kulcsát, hogy vasárnap munka után elmehessek Óbudavára, hogy komolyan beszélgessek a Szűzanyával. Unokatestvérem Zircről csatlakozott hozzám, és együtt mentünk imádkozni. Pontosan emlékszem, ahogy ezt mondtam, „hadd legyünk a Te kinyújtott kezeid”. Hazafelé tartottunk, amikor Flóra ezt mondta: „Apu megy ki kedden Szepivel (Édesapám) Jancsiéknak segíteni”. Egyből tudtam: én is megyek.

Két nappal később már Beregszászon találtam magam a Máltánál, ahol a szervezetben ketten maradtak. Négy nappal később már felmondtam az új munkámban, hogy oda tegyem az életem, amíg kell. Tudtam, hogy eszköz vagyok, hogy rajtam keresztül is még sokakat fog megszólítani az Isten a szolgálatba. Közel 133 napot töltöttem kint, és folytatom a szolgálatot. 400 önkéntes, 5500 négyzetméteres raktár, 1000 tonnánál több élelmiszer. Számtalan emberhez jutunk el. Visszük az élelmet és a reményt, hogy nem felejtkezett el róluk az Isten. Tesszük mindezt emberségből, szeretettel, így törekszünk gyógyítani a megbocsáthatatlannak tűnő tetteket.

Ennek a szolgálatnak a vágyát az Isten korábban ültette el bennem, és később juttatta eszembe ezeket a novemberi gondolatokat. Szabaddá tett arra, hogy igent tudjak mondani, mert az egyedülállóságom sosem volt még szerencsésebb, és a két munkahely közötti váltásom pedig időszerűbb. Most február elsejétől ugyanazzal az emberrel kezdek együtt dolgozni, akivel egy éve áprilistól dolgoztam volna. Ezt az időt elkérte tőlem erre a Szűzanya.

Útravalóul pedig szeretettel adom nektek azt, amit én megtanultam, a máltai szellem lényegét: a hit védelme és az elesettek szolgálata. Egyik a másik nélkül nem megy. A Kongresszus utáni űr, egy lánytábor utáni szomorúság a tevékeny szeretet hiánya, mikor a lelkembe töltött üzenetet és a megérlelt vágyakat nem váltom tettekre. Minden együtt töltött alkalom után legalább egy cselekedetet, egy következő lépést tűzzetek ki magatoknak, hogy gyümölcsöt teremhessetek, maradandó gyümölcsöt.

Kérdések

- Mire asszociálsz a cselekedni és a hit szó hallatán? Az első választ mondjátok, ne gondolkozzatok sokáig!
- Miért könnyű / nehéz a mai világban apostolként élni?
- A verbális tanúságtételen kívül, milyen olyan cselekedeteid vannak a mindennapokban, ami által Isten „szóvivőjévé” válhatsz?
- Helyezd el Istent és magadat a térben, vagy akár rajzolva egy lapon! Elégedett vagy a jelenlegi helyzettel? Ha valahogyan változtatni szeretnél rajta akkor annak mik lehetnek a lépései?
- És most helyezd el körülötted a többi embert (akár egy konkrét személyeket, akár az emberiséget)! Jó ez így? Ez a felállás hogyan határozza meg azt, hogy hogyan közvetíted Istent az emberek felé?
- Mennyit engedsz láttatni a saját Istenképedből?
- Mennyire azonos az, amit valóban gondolsz, és az, amit a külvilág felé mutatsz?
- Mit jelent a krisztusi hallgatás?
- Mennyire vagyok hirtelen haragú?
- Van olyan személy az életedben, akire felnézel megrendíthetetlen nyugalma és bizonyossága miatt?
- Hallgass meg valakit figyelmesen! A másik embernek is fontos és jóleső érzés, ha meghallgatják, számunkra pedig mindig az odafigyelés a legjobb módja a tanulásnak.
- Mennyire vagy türelmes önmagadhoz? És másokhoz? Melyik a könnyebb és miért?
- Milyen imaforma a leghatékonyabb számomra?
- Rá tudsz hagyni a Jóisten gondoskodására?

Akik nélkül nem jöhetett volna létre ez a füzet:

Szűzanya

Gertrúd-Mária Nővér

Soós Virág

Czigányik Lídia

Oszvald Petra

Szigeti Anna

Czigányik Jázmin

Solecki Helga

Czár Anna

Mikesy Marcsi

Rajta László Emmánuel

Szelestei Hanna

Szmola Eszter

Kovács Boróka

Litkei Zoltán és Andrea

Kovács Lili

Gyuk Csenge

Rábai Györgyi

Pelle Dorottya

Szili Panni

Rajta Zsófi

Schumicky Maris

Kovács Maja

Gódány Anna

Ezúton is köszönjük a munkátokat!